

**МАРИАНА ТИНЧЕВА-ЕКЛЕСИЯ
ВТОРО ПРИСТИГАНЕ НА
МАЛКИЯ ПРИНЦ
ПРИКАЗНО ПЪТЕШЕСТВИЕ
ЗА ДЕЦА И ВЪЗРАСТНИ**

chitanka.info

Благодарност на Любов Тотева, ръководител на детска школа „Спектър“, за помощта ѝ при илюстрирането на тази книга.

Благодарност на малките художници, които рисуваха с вдъхновение.

Авторката

Преди време, докато пътувах с приятели на голяма яхта, неочаквано се появи авария в двигателя и трябваше да спрем в открито море недалече от брега. Беше надвечер. По блестящото лице на водата не се виждаха вълни. Изведнъж стана толкова спокойно и тихо, че никой от пътниците не се притесни от аварията. Огромният диск на слънцето се спускаше над хоризонта, като оставяше светеща следа по водата и ние искахме да продължим по нея. След час, щом слънцето потъна в морските дълбини, се появиха първите звезди... Капитанът на яхтата дойде при нас и със спокоен тон обясни, че сигурно ще се наложи да ноцуваме на това място и едва на разсъмване ще отплаваме към най-близкия бряг за ремонт на двигателя. Той ни утеши, че времето ще остане непроменено, няма опасност от вълнение или каквато и да е друга заплаха.

— Ето защо най-добре е да четете книга, да не се вглеждате с тревожно чувство във водата под яхтата, а да реете погледи в звездната карта на небосклона. Така ще мислите за далечните галактики над нас и душата ви ще се пренесе към небето, където е и планетата на Малкия принц — каза той.

Ние веднага изпълнихме поръката на капитана, но сред толкова съзвездия как човек би могъл да види един Малък принц на друга планета?

За срещата си с него на нашата земя в сахарската пустиня Екзюпери е написал чудесна приказка. Книгата на известния френски пилот и писател завършва с молба — ако срещнем отново загадъчното момченце с весел смях, влюбено в роза с бодли, да съобщим на автора, че неговият знаменит приятел се е върнал на земята! Ето сега бързам да му се обадя, а така и вас да известя, че при това пътуване открих Малкия принц от астероид Б-612!

Навярно вече сте любопитни при какви обстоятелства го видях и разпознах. Нали затова започнах приказката с пътуването на яхтата, която спря принудително в морето? На сутринта се отправихме към най-близкия град на сушата. Налагаше се да останем две денонощия в голяма къща, между два склона на планината, чиито скали започваха от дълбините на самото море. В тази къща вече се бяха събрали много хора, търсеци великия Творец на света. На третия ред зърнах Принца. Малък на ръст, той се отличаваше от хората наоколо. Над седемгодишна възраст децата обикновено са шумни, буйни, галопиращи към възмъжаване, а Малкия принц тук имаше вид на възрастен вече човек. Това е естествено. Откакто Екзюпери го срещнал в пустинята, бяха изминали близо седемдесет години и той, като беше запазил ръста си на дете, имаше лице, просветлено от мъдростта, събрана в кладенчетата на очите с небесен цвят. Малкия принц беше сред хора с физически страдания. Звучеше ми невероятно, че всички те, на които са отнети някои обичайни човешки дарове — зрение, слух, свободно движение, — сега пееха и се веселяха. Нещо повече — те вярваха, че Духът на Твореца може само за миг да възвърне техните сили и здраве, както е правил това с други хора; ала страдащите, събрани в тази голяма зала, не питаха Всемогъщия Баща защо не изпълнява желанията им. Те пееха и изговаряха на глас: „Господи, ние те обичаме, славим те, благодарим Ти!“

Малкия принц, когото бях виждала нарисуван от Екзюпери върху корицата на книгата, държеше в ръката си малка сабя. Сега в залата той имаше бастунче, на което се опираше, подобно на други мъже и жени на неговата възраст. Изненадана от срещата, му казах:

— Здравей, кога пристигна тук?

А той отвърна:

— Преди месеци. Бях и при други хора, ала тези приятели приемам със сърцето си като мои сестри и братя. Ти как се казваш?

Изговорих името си, което за него навярно нямаше никакво значение, а усетих, че сърцето ми започва силно да бие — досущ като камбана, разлюляна в небето от силен вятър. Искях да му задавам много въпроси, но детето от приказката, което бях търсила почти половин век, пестеше думите си и така безмълвно ми повтаряше истината, доверена на pilota в пустинята: „Речта е източник на недоразумения!“ И аз бях разбрала това. Знаех също, че когато някой обича някого, не е необходимо да му го казва — една дума не може да отрази големия свят

на сърцето, в което живее Вселената... Веднага попитах Малкия принц дали ще склони да се видим по-късно, а той безучастно вдигна рамене:

— Ако нямам работа.

— Ти какво работиш сега? — не въздържах любопитството си за личните му занимания.

— Търся хора с грижи и се опитвам да им помогна в решаването на техните задачи. Нали виждаш колко бързо се е променил светът?

— Да. А ти как помагаш на хората с грижи?

— Първо с душата си, като се моля безгласно към Всевиждащия Баща да ми посочи пътечката до душата на онзи човек, който страда в момента. Само минути след тихата ми молитва обикновено телефонът ми звъни и някой ми съобщава своята грижа или важна за живота му новина... Разбирам, че хората в големите градове днес са обременени с много амбиции, което ги прави зависими от невидими врагове със същите цели...

Той съзнаваше, че не може да спаси всички, обзети от дълбоката зависимост.

— Какво по-точно правиш в такива случаи? — продължих с любопитството си.

— Опитвам се кротко да им докажа, че трябва да се разделят с един товар, ако искат да продължат по пътя си. По природа хората са добри, но не ти ли се струва, че искат твърде много? Преди години на тази земя бях срещнал господин, който си мислеше, че притежава звездите, за да ги заключи в банкова сметка. Сега е почти същото: хората често искат да имат много пари, за да си купят правото да станат звезди...

— Точно така мисля и аз. Дори в някои случаи забелязвам, че приличам на тях — признах от сърце, а Малкия принц ме попита:

— Ти всичко за себе си ли събираш? Ако е така, не искам повече да се срещаме. Не желая да бъда приятел с такъв човек.

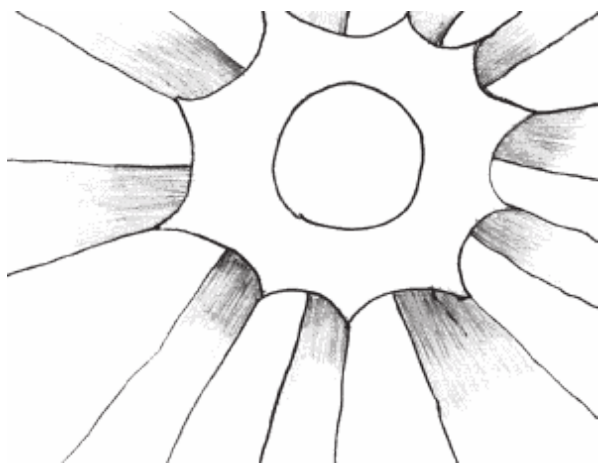
— Само понякога съм като тях... Ако кажа обратното, ще те излъжа, а лъжата е по-тежък грях от гордостта, незабележима в собствените ни очи.

— Щом съзнаваш и изговаряш на глас грешките си, можеш да се поправиш. Искаш ли да ти помогна? — той едва сега се засмя и видях, че лицето му стана още по-хубаво. Дори по-хубаво от момченцето върху корицата на книгата.

Вечерта останах в къщата, построена между двата склона на планината. Не можех да се разделя с хората, които ми даряваха толкова уют, любов и радост, колкото ми отнемаха други хора, от които лъхаше омраза, или такива, които се смятаха за звезди... Понякога не заспивам по цели ноци — душата ми се терзае от вестите за земетръси, загинали деца, заличени от земята селища... Още по-силно ме измъчват гледките във филми за убийства, войни и насилия, извършени от хора.

Малкия принц каза, че всички хора са пристигнали от далечна звезда, към която се връщат в отреденото време. Когато той изговори това, отправихме очи към звездите; опитахме се да разпознаем своята звезда сред милиардите трепкащи там светила... И така тихо, без да съзнаваме, напуснахме къщата, планината, земята — за да посетим планетата на бъдещето си. О, да бихте могли да надзърнете колко зашеметяващо е там — сред вулкани и мъглявини; сред комети и метеори; сред необхватни простори от светлина, в която говори и твори Вечно Съществуващият Дух на Вселената!... Точно тогава започна нашето голямо странстване в градовете на вечността, които човешкото око не може да види и дори сънищата не могат да ни ги разкрият в откровения...

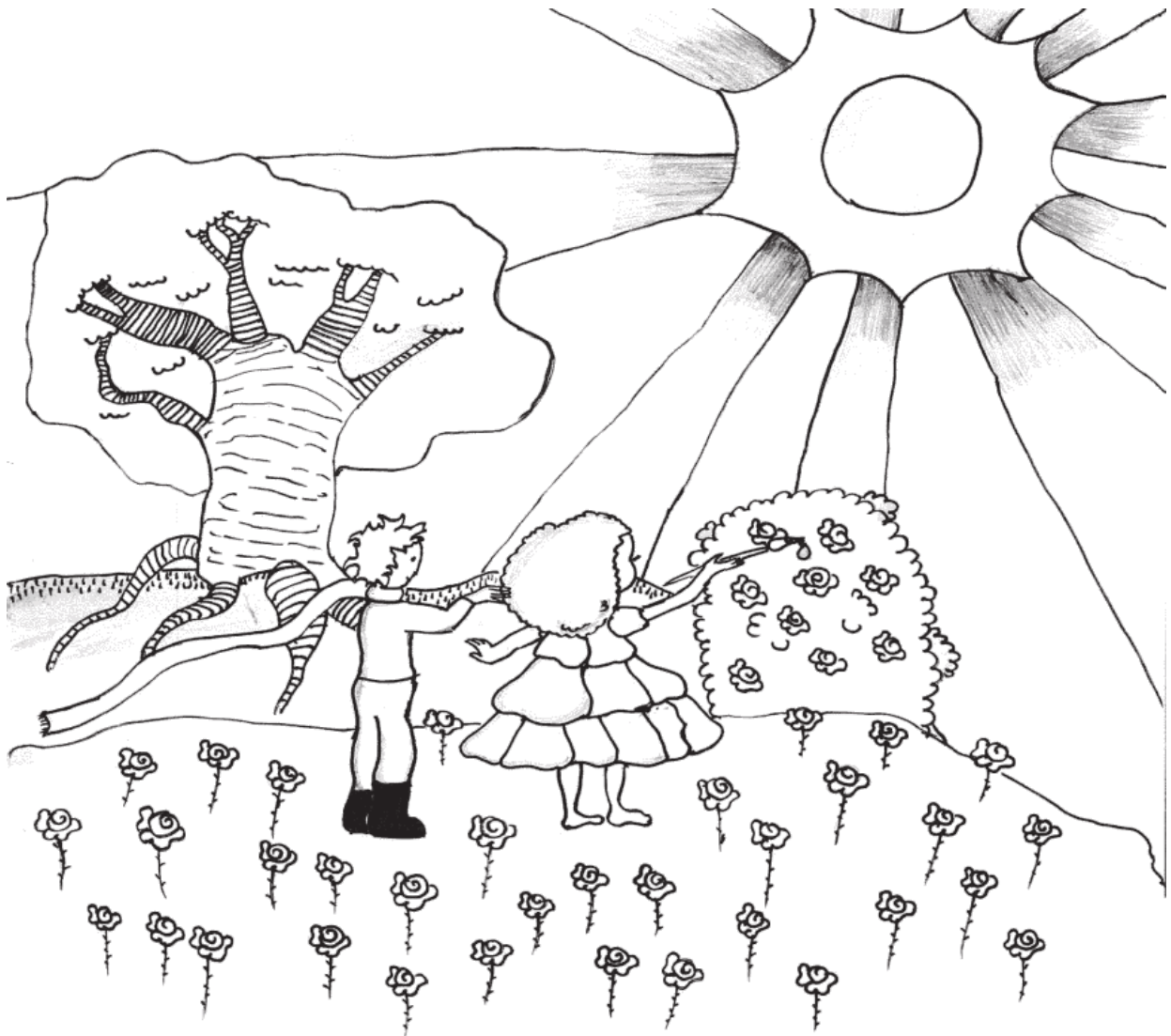

Едва на третия ден от престоя ми в планината разбрах, че преди години момченцето на Екзюпери, като отлетяло от нашата земя, на планетата МКС намерило малка принцеса с тънички боси крачета и къдрава коса. Ръцете на принцесата били обърнати постоянно встрани, като че се подготвяла за полет. Тя винаги стъпвала на пръсти и едва се извърщала към ветровете, които

изговаряли името ѝ — Прекрасна. Знаете ли защо ветровете я наричали така? Защото винаги се усмихвала и когато разговаряла с тях, им отвръщала: „Това е прекрасно! Желая ви прекрасен ден!“ Тази малка фея се опитвала да нарисува прекрасното, видяно с очите си, за да го подари на други поданици на нейната планета, които почти не откривали нещо прекрасно. Принцесата била така пленителна, толкова желана от всички тях, че започнала да се усамотява в къщичката на мечтите си, където продължавала да рисува живота като вода, извираща от непресъхващ кладенец. Знаете, че децата трябва да бъдат снизходителни към възрастните! Порасналите, заетите, сериозните господа могат да минат край красиво цвете, без да го забележат и да го погледят. Но не всички, претоварени с грижи същества на планетите са такива. Те понякога затварят сърцето си за прекрасните малки неща, защото са преуморени.

Когато срещнал Прекрасна в нейната градина, Малкия принц казал: „Ето я моята роза, която ме е очаквала!“ Той я погалил. Открил, че по стъбълцето ѝ вече няма бодли, и рекъл:

— Искаш ли да дойдеш с мен на моята планета? Там ще бъдем двама и ти ще продължиш да рисуваш прекрасни картини.

Принцесата се смутила от копнежа на Малкия принц да я отведе; ветровете олютели сърцето ѝ от омайното чувство... Но когато настъпил денят за нейния отговор, казала:

— Знаеш ли колко скучно ще бъде за поданиците на моята планета, ако нямат рисунки, които да им разкриват прекрасните светове на Вселената? Вече си забелязал, че тук почти всички се вълнуват от скъпи неща, които искат да притежават. Изпратена съм при тях, за да им подарявам нежност, невидима за очите им.

Малкия принц се натъжил, но разбрал, че Прекрасна има право. Как биха живели поданиците на онази планета без прелестното момиченце с боси крачета и глас, който да им напява в труден момент:

— Тази мъка е временна. Майка закрилница бди в небето над теб, няма да те остави!

Момчето отново погалило своята незабравима роза и казало:

— Благодаря ти. Когато ми стане скучно да живея на моята планета или когато се страхувам от изригващ вулкан, ще долетя при теб, за да ме утешиш. Искам да приличам на твоите рисунки, за да помагам на живите същества от други планети. Там духът на злото и мракът почти постоянно ги преследват...

Малкия принц разказа с открито сърце за Прекрасна и добави:

— Не е добре човек да окувава с верига крилата на любовта, за да я има само за себе си. Ако направи това, той непременно ще я загуби — любовта трябва винаги да лети...

При новото си завръщане на Земята Малкия принц слязъл на планинска височина с малко селище в ниското, опасвано от река. От него започвал път към хълма, където всяка сутрин най-рано изгрявало слънцето. По моста над реката преминавала възрастна жена с три овце. „Непременно ще я почакам, за да видя нея и овцете отблизо!“ — решил той. Колкото повече приближавала старицата, толкова повече сърцето му се изпълвало със съчувствие, защото виждал, че тя едва върви след стадото си, опряна на тояжка.

Като стигнала на поляната, той излязъл от мястото си сред високите треви и извикал:

— Здравейте! Вие сте първите, които срещам тук, затова се радвам, че пристигнахте тъкмо с изгрева на слънцето!

Възрастната жена се изненадала от непознатия, попитала го откъде идва, а той, като знаел вече как мислят хората на Земята и в какво вярват, отвърнал простичко:

— Идвам отдалече. Вие навярно никога не сте били там, където живеят само една овца и едно цвете?

Жената не го разбрала, но решила да му разкаже колко трудно се изкачва по височината, за да пасе овцете си, от чието мляко преживяват и тя, и още две жени на нейната възраст. В селцето вече нямало млади хора, които да помагат на старите.

— Как така няма млади хора? — учудил се принцът, защото виждал с очите си колко величествена, щедра на блага е планината наоколо.

— Ей тъй, останахме двайсетина човека над 70-годишни. Децата ни заминаха в големите градове, за да печелят пари, да живеят по-добре.

Тя седнала на тревата и опряла тояжката си на коленете:

— И моите дъщери и внуците заминаха по чужди земи. Не съм ги виждала от седем години. Сега живея сама в полуразрушената къща. Съседите ми не могат да се качват в планината, за да пасат животните.

Малкия принц се натъжил от думите ѝ: една майка живее сама, забравена дори от децата си? Той веднага поиска да ѝ помогне, затова я попитал какво най-много от всичко ѝ е необходимо.

— Какво ли? — замислила се непознатата. — Като идвах насам, се пречупи тояжката, на която се опирам. Преди да залезе слънцето, трябва да си потърся друга, за да се върна в селото.

Малкия принц подал своето бастунче, което веднага блеснало от доброто му намерение да го подари:

— Приеми го за спомен от мен! Бих искал да те пренася бързо и лесно навсякъде, където пожелаеш! — той отправил очи към небето и въздъхнал. — Бих искал също така тази твоя опора да бъде вълшебен жезъл, за да изпълнява всичките ти желания...

Момчето замълчало, защото знаело, че Всемогъщият Дух невинаги изпълнява човешките мечти.

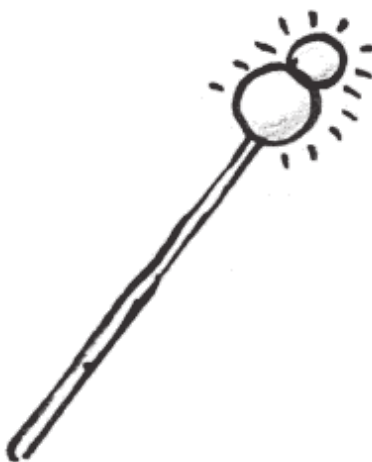
— Че какво повече от това да си пожелаеш? — старицата първо решила, че нищо друго не ѝ е необходимо. Но като помислила още, добавила: — Бих искала да изпратя писмо на децата си — сигурна съм, че мислят за мен, но са далече; пътуването дотук е скъпо, а аз не мога да отида при тях...

Малкия принц извадил от торбичката си лист и писало, записал всички думи, изтръгнати от душата на самотната жена, и ѝ обещал, че до три дни писмото ще стигне до децата ѝ в големия град зад девет планини и един океан.

— Кой си ти все пак? — попитала го възрастната жена.

— Аз съм един от онези, които Всемогъщият Дух изпраща при хората, за да се изпълняват добрите желания на сърцата им. Ти поиска най-малките, но най-съкровени неща, затова сам ще ги изпълня и ще получиш отговор.

Като нямала друго, старицата подарила на непознатия странник пречупената тояжка, с която се подпирала по пътя към хълма с поляните. Той благодарил за дарението... И ни го показва, защото винаги го носеше със себе си.

Щом Малкия принц наближил долината отвъд океана, отдалече видял в небето кълба дим, подобни на изригващ вулкан, затова решил, че е сгрешил посоката. Все пак внимателно приближил мястото, което му се струвало опасно — нали на неговата планета двата вулкана понякога правели пакост, като изхвърляли сажди и пушек? Но като приближил, се смаял, че кълбата дим не идват от кратера на вулкан, а от комините на заводи, които хората били изградили за производство на различни неща, полезни за тях. Опитал се да избегне няколко от комините, ала попадал на нови и нови, от което разбрал, че по тези места животът много се е променил.

— И какво ли правят с толкова пушек? — от изумление почти забравил защо е пристигнал тук. Вдигнал се отново високо над града, извадил от торбичката си телескопа, с който успявал да надзърне дори отвъд звездите, а сега, като погледнал надолу, дъхът му спрял — многото шум и пушек се издигали от магистралата за автомобили. Летящият принц премествал обектива встрани и виждал заводи за производство на храни, стомана, кораби, самолети, автомобили, оръжие, вестници, дрехи, ракети, детски играчки...

— Чудно защо децата и внуците на жената с трите овце са поискали да се преселят в това одимено място?

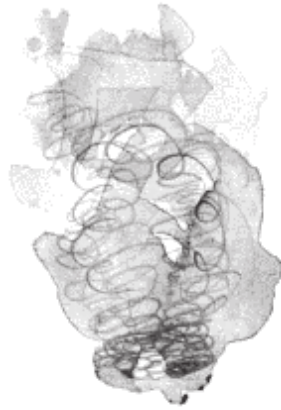
Недоумявал Малкия принц и насочил обектива си към хората в автомобилите на магистралата и се стъписал, че всички са притиснати към седалките с ремъци, а единият им крак, с педал на газта, ги кара да бързат, да изглеждат напрегнати като в състезание, което на всяка цена трябва да спечелят... После се опитал да открие хора в заводите за производство на земни блага; приближил лицата им чрез телескопа, а те му се сторили още по-уморени, сякаш станали част от машината, на която работели. В кратките паузи за почивка брояли пари, видимо разговаряли помежду си грубовато, сякаш са без душа... Ала най-изумен гостът на многомилонния град останал, когато в далечината съзрял завод за производство на оръжие; то трябвало да унищожава оръжието на други хора и дори самите хора! „Поселниците в тази

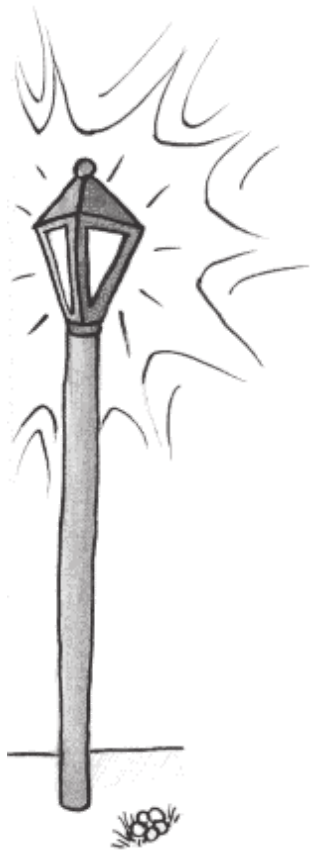
долина наистина са неразбираеми!“ — смутило се порасналото момче от сахарската пустиня, тъй като си спомнило, че неговият приятел Екзюпери също е бил военен пилот по време на последната война по земята на хората: „Защо ли са така объркани задачите на великаните, потънали в дъното на опасния вулкан?“ — питало се дълго момчето с телескопа...

Щом се приземил в града, Малкия принц поискал да се разходи по улиците и да открие дома, заради който пристигнал тук. На една височина видял огромен храм с островърхи кули, отправени към небето. „Това навярно не е завод, а къща, в която живеят много хора“ — решил и влязъл. Още преди да седне на стола, който му посочили, чул божествени гласове — тук ангели в човешки образ пеели „Алелуя!“ за прослава на Всемогъщия Бог. Така всички в залата изпитвали неотразима радост.

„Тези не са като хората, които работеха в завода за произвеждане на оръжие“ — усмихнал се принцът. После изведнъж решил, че пеещите на сцената са деца, които невидимо поддържат на раменете си земното кълбо — дори без да съзнават, че една песен може да бъде по-силна от оръжието.

Като се отправил по улиците на големия град, Малкия принц се смутил от грозни за гледане неща, извършени от хора. От един автомобил мъж с пистолет стрелял в стъклото на друг автомобил и ранил човека до прозореца. По-нататък в неосветен тунел между две сгради момичета и момчета пробождали вените си със спринцовки, пълни с наркотик. Почти под моста до реката други момичета и момчета откривали публично полуголи тела... „Не си спомням да съм виждал такива противни неща при първото ми пристигане на тази планета!“ — помислил той и видял огромна светеща реклама на филма „Цивилизацията“. Гостът решил да влезе, за да узнае повече за големите градове и цивилизацията в тях. Когато обаче излязъл от салона, тихичко изговорил: „Никога няма да разбере напълно хората в тази страна. Хубаво е, че при мен, на астероид Б-612, стават незначителни изменения, които не се купуват с пари и не приличат на цивилизация.“

Преди 2000 години по Земята вървяло Момченце, в което Твореца вложил цялата Си невидима сила и власт, затова детето било наречено Иисус. Негова майка била скромната, благородна Мариан, а баща — Самият Бог, Който пожелал в определеното време да прояви всемогъществото Си чрез Своя Син Христос. Тази жива истина вече се знае от малки деца и възрастни по целия свят, където хората търсят помощ от Бога. Защото Иисус извършвал какви ли не добри чудеса за хората: отварял очите на слепи, очиствал прокажени само с едно слово, вдигал от легло неизлечимо болни; връщал към живот телата на мъртви... Нещо повече: този необикновен Божи Син обещавал на всички, които повярват в Него и изпълняват Божиите заповеди, че ще преминат от смърт към вечен живот! Ето разковничето, което не се вижда с очи, затова хората често забравят за него — пътя на човешката душа към звездите и мъглявините на Вселената!... Ала най-вълнуващо е, че хората, повярвалите в Христос, Го приемат за Свой

Спасител и много искат да приличат на Него; тайно да вършат добро към болни и страдащи, за да им помогнат!

В тази история разказвам и за Иисус, защото Малкия принц наистина много прилича на Него — той винаги иска да подаде ръка на паднал човек и да избърше сълзите на разплакана от мъка старица. Нали всъщност за това бил пристигнал в чудатия град на цивилизацията, където адът и раят се оглеждали в едно огледало...

Преди да стигне дома, в който живеели децата и внуците на старицата, наложило му се да гледа как малчугани от крайни квартали търсят храна в кофите за боклук. Той забелязал, че макар и босоноги, с нечисти ръце, те са весели и добри.

— Ще ми дадете ли част от храната, която намерихте? — попитал ги, а те му предложили най-хубавото парче от закуската на момче, което подарило своята на бедните:

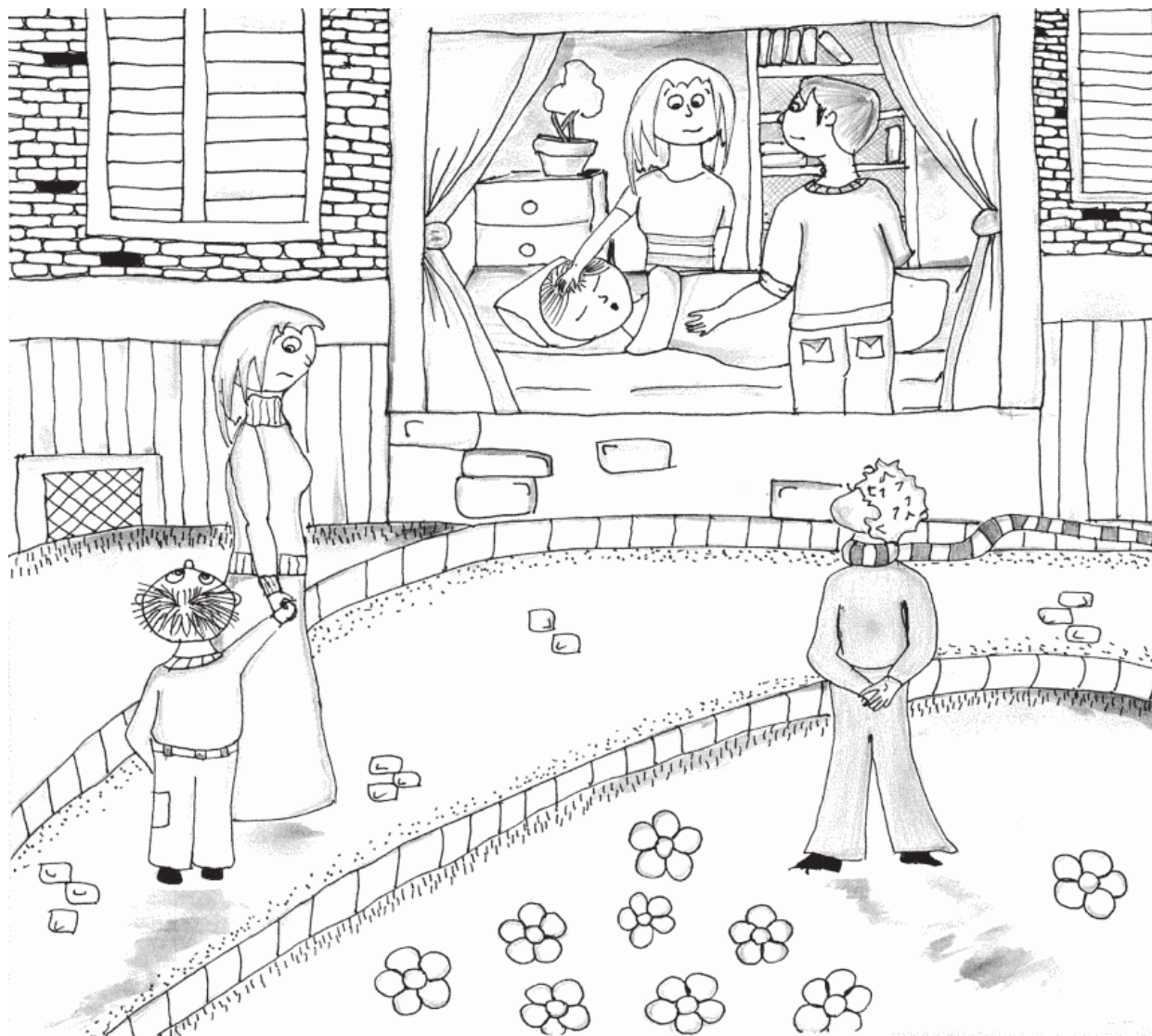
— Благодаря! — отвърнал Малкия принц. — Вие ми подарихте най-скъпата храна, която съм получавал, защото можехте да я скриете,

но не поискахте да я запазите за себе си!

Като продължил, забелязал, че пред него върви млада майка с малко момченце, не повече от седемгодишно. Детето непрестанно я молело да се върне в къщата, където живеело само с баща си, след като родителите му се разделили. Но майката строго отсякла:

— Никога няма да се върна при онзи грубиян! Избирай: или него, или мен!

Малчуганът въздъхнал, започнал да плаче, защото разбирал, че най-голямото му желание няма да се сбъдне. После обърнал очи към небето и тихичко казал: „Господи, ако направиш така, че мама и татко отново да се съберат и да се обичат, ще бъда най-послушното момче!“

След няколко крачки се чул глас през отворения прозорец на къщата до тротоара. Майката и синът надзърнали вътре, видели в леглото момче, което търсело помощ за силните болки в тялото си. Край него родителите му го утешавали, докато нетърпеливо чакали да дойде лекарят. Наскърбеният малчуган на улицата, уловен за ръката на майка си, казал:

— Макар да го боли, това момче е щастливо, защото има родители. Баща му ще го пренесе на ръце, а майка му ще го нахрани и ще го целуне.

Малкия принц се натъжил от думите, изповядани от доброто детско сърце. „Колко е тъжно, че между хората в големия град понякога няма обич, която да топли и радва децата им!“ — помислил и тръгнал по друга улица, за да не слуша за разделените родители.

След няколко къщи чул музика, изпълнявана на пиано. Преминал на отсрещния тротоар, погледнал през прозореца и видял пред рояла момиче в светла рокля с дълги къдрави коси. Дъхът на Малкия принц секнал от изумление — нима това е Прекрасна, която срещнал на планетата МКС? Той поискал да звънне на входната врата и да попита това тя ли е, но бързо се досетил, че е невъзможно да бъде тя. Това било само едно от хилядите момиченца на Земята, които приличат на Прекрасна, а след години ще продължат живота на планетата с прекрасни деца.

Като паднал здрач, той съзрял в далечината красиви разноцветни светлини. Щом ги наближил, разбрал, че цветната хубост идва от фонтан, край който били насядали деца. Те шумно говорели, искали като водата да полетят нагоре и отново да се върнат в езерото; ала желанието им оставало неизпълнимо, понеже човекът няма криле като птиците и не може сам да полети. Малкия принц седнал до тях, започнал да им говори за Всемогъщия Дух, който наистина има сила и власт да ги издигне по-високо дори от водата на фонтана и отново да ги върне.

— Това не е вярно. Само магьосниците на Хари Потър могат да вършат всякакви чудеса и да побеждават в сражения! — рекло десетгодишно момченце и започнало да разказва приказката за Хари. Седящото до него по-малко дете рекло:

— Приказките за лоши магьосници са фантазия на лоши хора. Приказките за добри чудеса са от Бога, който излекува сестричката ми,

след като лекарите казаха, че това е невъзможно.

Разумното дете отишло до госта от астероид Б-612 и го попитало:

— Ти откъде идваш? Приличаш ми на принц, пристигнал на нашата земя от далечна звезда.

— Нима? — учудил се Малкия принц, че едно дете го разпознало с чистата си душа. — В този град дойдох днес, за да намеря семейството на възрастната жена, която живее отвъд океана и още девет планини... Много се радвам, че ви срещнах тук, защото се чувствах самотен. Но ви обещавам, че вие някога непременно ще летите и ще бъдете там, където детските ви очи сега не виждат.

Момчетата край фонтана не разбрали думите му, затова го помолили да остане при тях; да им каже как, кога ще летят... Но чудният гост съзнавал, че няма да го разберат и да му повярват. Сбогувал се с тях и продължил към дома, който искал да посети.

Вече станало тъмно.

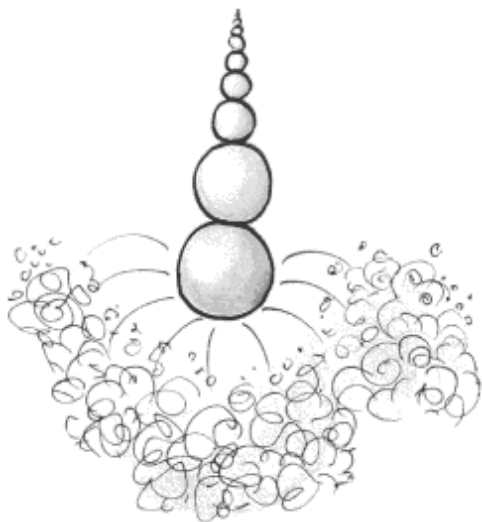
Като намерил улицата и къщата, той първо влязъл в двора; минал да надзърне през прозореца, откъдето очаквал да разбере повече за децата на възрастната жена в планината. В осветена стая видял голяма маса, където били насядали девет човека — две млади жени, двама мъже и възмъжали вече деца. Вечеряли, говорели тихо, от което пратеникът разбрал, че нямат много грижи. Когато хората говорят гръмогласно, изглежда, имат много тревоги и не знаят как да се справят с тях.

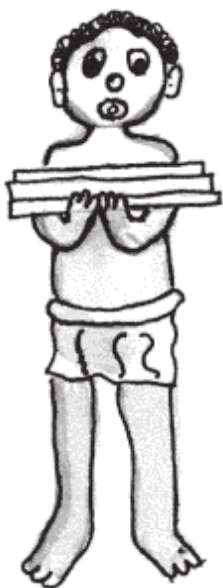
Принца отишъл пред вратата, позвънил и излязло високо седемнайсет-осемнайсетгодишно момче. Гостът се извинил и попитал дали може да влезе за час-два в къщата им, понеже няма подслон, а носи вести отдалече. Момчето го поканило, въвело го в трапезарията. Посещението на непознатия изненадало всички. Първо го поканили да седне редом с тях до масата, после му предложили храна от вечерята си и дори специално за него запалили празнични свещи! При това — без да знаят, че той идва от онази дивна планина със селце в долината, където тече реката на детството им. Досетил се Малкия принц, че това са двете дъщери на възрастната жена с техните семейства, и си помислил: „Ето как една кротка майка е научила децата и внуците си да бъдат отзивчиви към всеки човек — дори и към непознатия.“ А когато вечерята свършила, той разказал за трите овце и стопанката. Щом показал тояжката, която получил от нея на слънчевия хълм, двете дъщери се просълзили от радост. Те пожелали гостът да ношува при тях, за да му покажат повече от града и от своя живот, та да занесе обратно хубави вести — най-прекрасната от които била, че и те след месец ще се върнат вкъщи!

На следващия ден Малкия принц разбрал, че момчето, което отворило вратата и го посрещнало, иска да стане пилот на самолет. Сестра му вече учела медицина, защото от дете искала да помага на болни хора. По-малкият му брат пък искал да стане космонавт, за да лети до далечни планети с ракета...

„Прекрасно!“ — помислил си необичайният гост, който все още не съобщавал откъде идва.

... След седмица момчето от астероид Б-612 отново намерило в планината възрастната жена с трите овце. Опряна на „жезъла“, който ненадейният гост ѝ бил подарил, тя изглеждала по-силна и просветлена. А представяте ли си каква радост озарила душата ѝ, щом чула добрите думи за своите дъщери и внуци? А щом узнала, че след месец отново ще бъдат при нея, поела въздух дълбоко, вдигнала ръце високо и помислила, че ще полети!

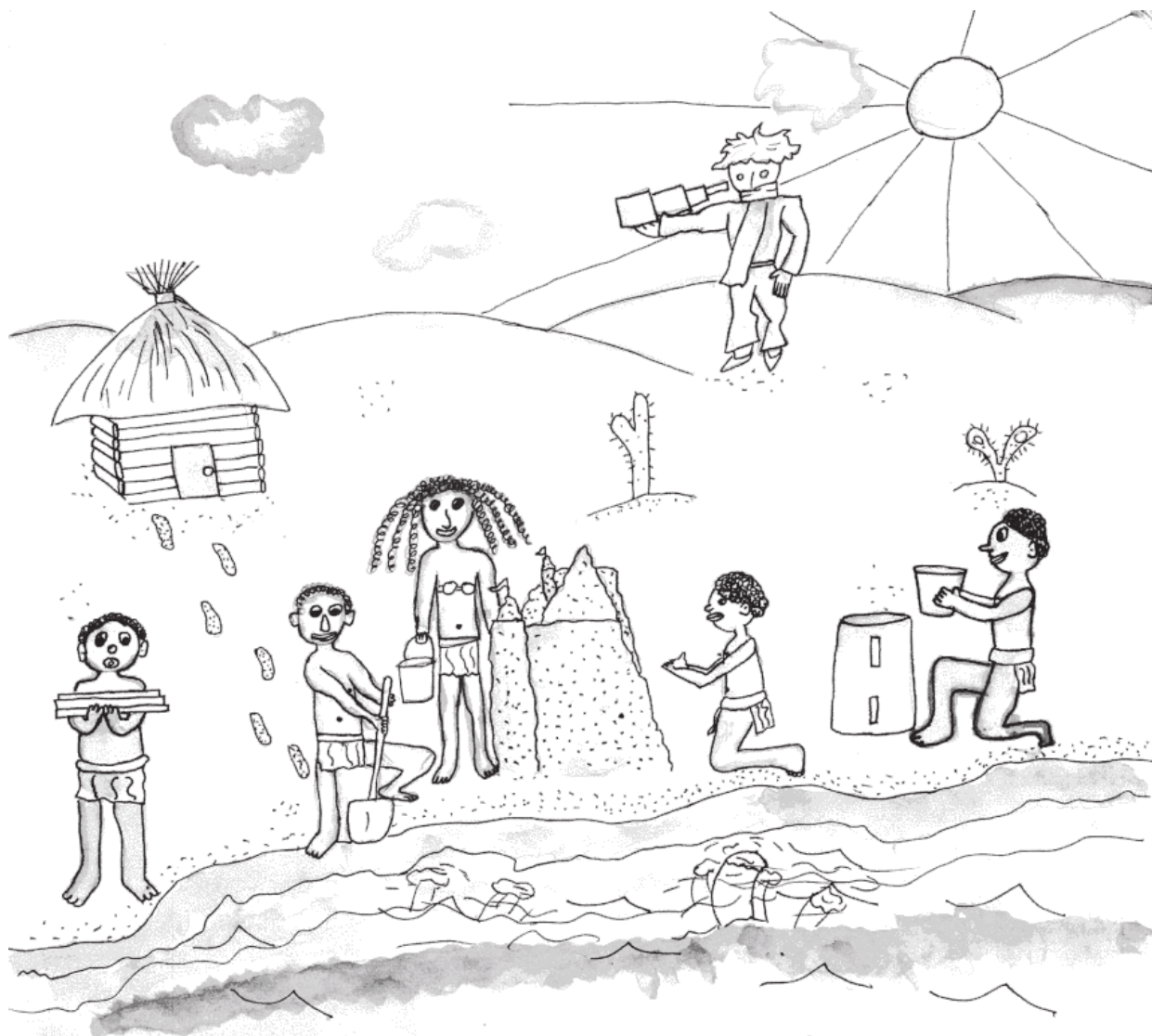

„Ето колко дни съм на тази земя, а все още не съм отишъл до мястото в пустинята, където се разделих с моя приятел — големия летец с малкия повреден самолет. Може би той все още е там и очаква да се видим? Или е изпратил свой приятел да провери дали съм се върнал?... Ами ако някой друг летец е кацнал принудително в тази част на пустинята, ако човекът няма запаси от вода и не знае къде е кладенчето?...”

Така си мислел Малкия принц и щом съмнало, бързо прелетял до онова място, където срещнал френския пилот... Уви! От него намерил само листче, изписано саморъчно и пъхнато в малка пещера, издигната от пясъците. Момчето решило, че мъжът с пагоните току-що си е заминал, затова отворило и прочело написаното: „Малкия принц беше моята голяма обич в полетите между небето и земята. Моля ви да повярвате в него, защото е сред вас!“

Принцът се огледал наоколо, ала нямало никого. Досетил се, че оттук навярно са минавали хора, прочитали са написаното и го оставяли отново на същото място, за да може да го прочете и той с развълнувано сърце. Казал си: „Знаех си, че когато човек обикне някого, никога не го забравя, а иска да подари любовта си на хората. Аз също обикнах пилота, който ми подари вода от кладенеца в пустинята. Той ми помогна да разбера разни чудатости на възрастните по тази земя.“

Момчето отправило телескопа си в различни посоки, докато в далечината видяло огромен океан, чиито вълни се разбивали на брега. Щом стигнало там, видяло двайсетина полуголи деца. Те загребвали от мокрия пясък, за да издигнат чудните замъци на своята фантазия. Децата били с черен цвят на кожата; живеели с родителите си в близките до брега колиби, направени от пръст и слама. Малките, пък и техните родители никога не били пътували до големите градове на Африка; никога не били виждали замъците на височайши племенни вождове и на знатни хора от далечни земи... Но тези момичета и момчета на Черния континент, които нямали листове и моливи, дори не познавали буквите и числата, изграждали причудливи островърхи замъци, които се озарявали от детската им надежда, че на сутринта техният замък ще се превърне в истински, за да живеят в него!

— Колко честити и честни са тези души! — наблюдавал ги гостът; радвал се с тях на упорството им да бъдат сред други земи и хора, макар децата вече да знаели, че техните пясъчни замъци ще просъществуват до сутринта — когато първата голяма вълна ще ги грабне, за да ги подари на рибите в океана.

Знаете ли какво им подарило момчето от астероид Б-612, след като ги опознало? Щом момичетата и момчетата тръгнали към своите колиби, то положило в ръката на всяко от тях по едно вълшебно камъче, голямо колкото око. Като го слагали пред окото си, те виждали различни хора и градове: високи къщи, улици, магазини за забавления и лакомства, каквито никога по-преди не са срещали.

— Какво е това? — питали в надпревара непознатия, а той им отвърщнал:

— Това е вашето бъдеще. Когато пораснете, всеки от вас ще попадне на онова място, което вижда в светлината на камъчето си.

— Къде е това място? — децата започнали да тичат по брега, за да докоснат обещаната им земя. Ала колкото повече бягали, толкова повече съзнавали, че не могат да избродят пясъка на сушата; не могат да преплуват водата на океана; не могат бързо да стигнат възрастта на своите родители... Защото едва тогава пред тях трябвало да се открие живата тайна, подарена им от непознатия Малък принц. За да ги утеши, той им казал:

— Не бързайте! Когато стигнете до човешкия свят на другия бряг и поживеете в него, вие сигурно ще поискате да се завърнете на своя бряг — така правят възрастните. Те приличат на дървета, които могат да ходят. Където и да се намират, винаги искат да се завърнат при корените си. Тогава, като се върнете на родното си място, вие сигурно ще продължите да правите замъци, трайни до първата голяма вълна. Защото ще сте осъзнали: каквото и да прави човек, то се руши и след време се забравя. Само вашите чисти детски души ще продължат да светят, щом стигнат невидимата огромна звезда...

Децата не разбрали добре думите на Малкия принц. Те вдигнали глави към небето, където светело само горещото Слънце. Като не виждали звездите, малките извикали:

— Хайде да полетим! Нека да полетим по-бързо към тях!

Но не се издигнали над земята. Останали на океанския бряг в Африка, защото трябвало да дочакат срещата с онази невероятна гледка, която видели в отвореното прозорче на светещия си камък...

Когато влезли в колибите при родителите си, Малкия принц отлетял отвъд океана на друг континент.

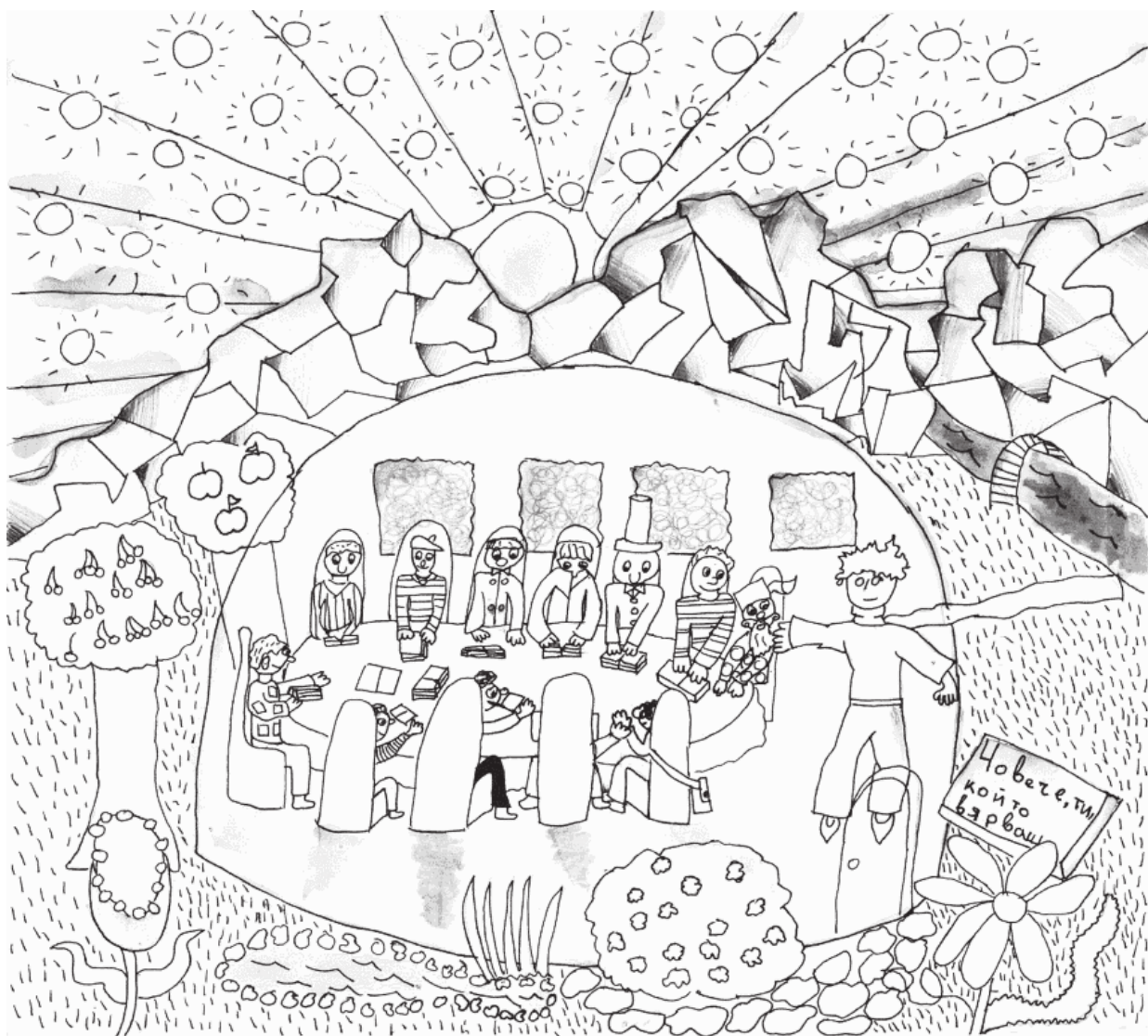

Навътре в сушата той видял върховете на голяма каменна планина. Върху невисок хълм на планината бил изграден кръгъл дом от стъкло, за да се вижда цялата хубост наоколо: заснежени върхове, ниски хребети, долини с водоносни реки, а сред върховете и хребетите — езера. Този дом не бил като домовете, където живеят родители със своите деца. Наоколо бездруго нямало

нищо град, нито дори малка махала, в която да се виждат хора, живеещи от години. Принцът поиска да разбере защо този дом е издигнат в сърцето на планината и кой живее в него. Като приближил, видял пред входа каменна плоча с надпис: „Човече, ти, който вярваш в Твореца на цялата тази красота, помисли: не сме ли всички хора различни деца на Един Баща, Който се грижи и за нас, и за птиците в небесата, и за мравките по пръстта, и за рибите в езерата?“

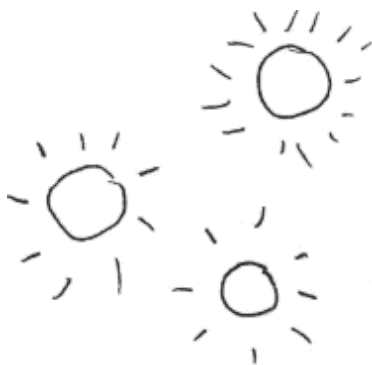
„Така е“ — отвърнало в ума си момчето, защото познавало живота и на други планети. Навярно вече сте чували, че през последните 60 години астрофизици от сложната наука за далечните светове установиха, че на 30 000 светлинни години от центъра на галактиката Млечния път светят сто милиарда невидими слънца! Нашето видимо животворящо Слънце пък е център на неголямата по размери Слънчева система, сред чиито планети се движи, живее, ликува загадъчната Земя на хората. Представете ли си колко малка е тази наша земя, щом тя е частичка от другите звезди и галактики, в които светят още сто милиарда слънца? Нашата фантазия е безсилна да си го представи; ето защо е трудно да допуснем, че извън Слънцето има други слънца, които създават живот за невидими от нас същества, навярно подобни на хора? Нашият ум не може да обозре и великата сила, която сътворява всички галактики, планети, светила, отстоящи едно от друго на хиляди светлинни години. Една светлинна година е около 10 милиарда километра; трудно бихте пропътували разстоянието със самолет, дори с ракета!... А Малкият принц беше дошъл отново на Земята, за да ни разкаже за онова, което не виждат очите ни.

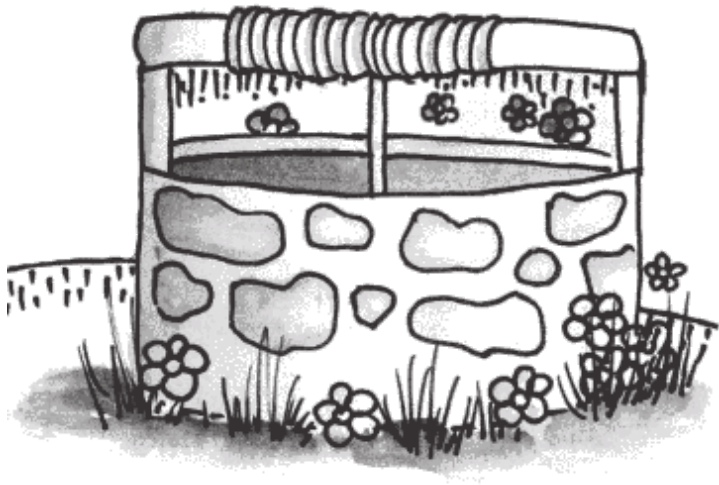

Щом влязъл в залата с голяма кръгла маса, видял повече от сто и двадесет важни мъже да седят на високи столове и да говорят. „Тези сигурно управляват народите?“ — помислил, понеже всички мъже били облечени в достолепни дрехи и речта им била достолепна. Пред тях имало по една голяма книга за Бога — всяка сходна по съдържание, но различна от книгите на другите мъже. Всеки, докато говорел, прочитал на глас няколко реда от своята книга и тълкувал думи, различни от думите, написани в другите книги. Всеки от тези мъдреци вярвал, че точно в разликата е скрита тайната за управлението на човешкия живот — на тази земя и в небето... След минути гостът от астероид Б-612 разбрал, че мъжете търсят отговор на един въпрос: ако небето над всички хора е едно, Слънцето е едно, Бог е Един навсякъде и за всички

— кой от хората Го почита най-вярно и кой ще отиде в небесното царство при Него? Важните господа, събрани в огромната зала, на моменти спорели и говорили така разпалено в защита на своята истина, че принцът въздъхнал: „Напомнят ми важния географ от миналото ми идване на Земята. Той изглеждаше много зает; четеше голяма книга, казваше, че знае всичко, което се случва... А беше забравил най-важното — да обича! Досега срещнах хора, които искат да изглеждат могъщи, та другите хора да се страхуват от тях. Срещнах такива, които искат да бъдат най-богати и най-известни. Срещнах и самарянина, който искаше да подкрепи изпадналия в беда... Но за първи път срещам вярващи в Бога, които всяват вражда помежду си. Така е, понеже всеки от тях иска да бъде почитан като най-знаещ и справедлив.“

Като послушало още малко думите им, момчето въздъхнало и си тръгнало: „Навярно те спорят, защото не знаят за онези 100 милиарда слънца, в които светят душите на всички добри хора от Земята?“.

Като се издигнал високо, близо до сушата на Стария континент принцът видял в океана много острови. Десетина от тях били малко по-големи от неговата планета — на тях имало място за къща с градина и един човек. Други острови били над водата, но напълно необитаеми, тъй като на тях не се виждали дървета,

треви, кладенци с вода. Като се спуснал по-близо над едно островче, той видял жена в бяла рокля да се разхожда из цветни поляни. В ръката си носела книжка, а до нея вървяло голямо куче, с което говорела на човешки език; кучето мърдало уши и ѝ отвърщало с лай.

— Добър ден! — спряло ги момчето. — Вие защо сте тук?

— Преди време имаше допитване: с коя книга и с кой приятел бихте отишли да живеете за месец на самотен остров? Аз казах, че искам да живея с книгата за Малкия принц и моето предано куче. Книжката за принца ме вдъхновява от дете и винаги ми напомня, че трябва да си остана дете по душа. А с домашния ми любимец сме неразделни от десет години — отвърнала жената.

Малкия принц ахнал от изненада, щом видял в ръката ѝ тъничката книжка на Екзюпери, изрисувана от самия летец.

— Освен кучето нямате ли други близки хора или приятели, които да тръгнат с вас? — любопитствал отново.

— В големия град имам съпруг, деца, внуци. Всички те са заети с някаква своя важна задача и не бих искала да ги откъсвам от работата им. Само добрият ми приятел тръгна, готов да ме последва, където и да отида. Благодарна съм, че сме с него. Тук имаме всичко: храна от дърветата, спокойствие, красота... Въпреки това вече с нетърпение очаквам деня, когато ще се върна при семейството си. Моите близки, с които живях години, вече ми липсват... Ти кой си? Как стигна до този остров? — вгледала се жената в него. Допуснала, че е порасналият принц от приказката, но нали малкият не обичал да отговаря на въпроси, рекъл:

— Може ли да остана при вас до залез слънце? Мисля, че отново си намерих приятел, който може да ми даде вода.

Кучето разбрало думите му, подскочило високо от радост и отишло до кладенчето, където извираше чиста, светеща вода. Жената се навела, загребала в шепите си водата, поднесла я към устните на непознатия и му казала:

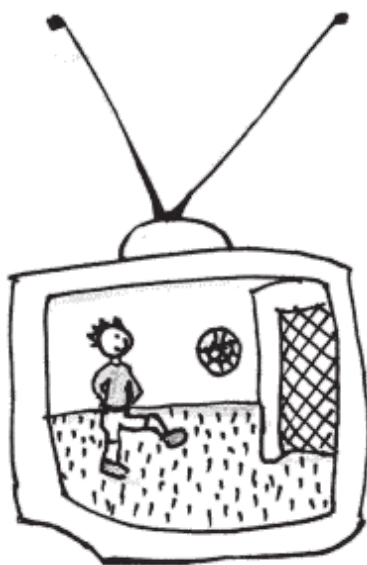
— Приличаш ми хем на принца от приказката, хем на моя десетгодишен внук, когото много обичам. Каж ми, моля те, кой си ти?

— Аз съм онзи, когото повика, защото човекът не може да живее, без да обича някого... Имах нужда точно от тази вода.

Пил от шепите ѝ и останал до залез, за да бъде приятел на жената в бяла рокля.

Щом последните лъчи на слънцето се скрили във водата, Малкия принц се сбогувал с нея и с преданото ѝ куче. Отдалечил се към брега, където вече не го виждали, и се издигнал високо, за да посети обитателите на други острови.

На съседния остров видял солиден господин, легнал върху огромна мечешка кожа. Цялото му внимание било приковано към правоъгълник, от който се носели звуци и се мяркали образи, та мъжът не забелязал странния посетител.

— Добър ден — рекъл Малкия принц и за да не му задават въпроси, задал своя: — Това ли е книгата или приятелят, с когото живеете?

— Това е телевизор, той ми е приятел, той е и книга, и радост. Тук с него почти не се разделям освен по време на сън. Нямам нужда от друго присъствие... — отвърнал господинът, без дори да погледне към непознатия гост, защото по това време се излъчвала футболна среща на световни отбори.

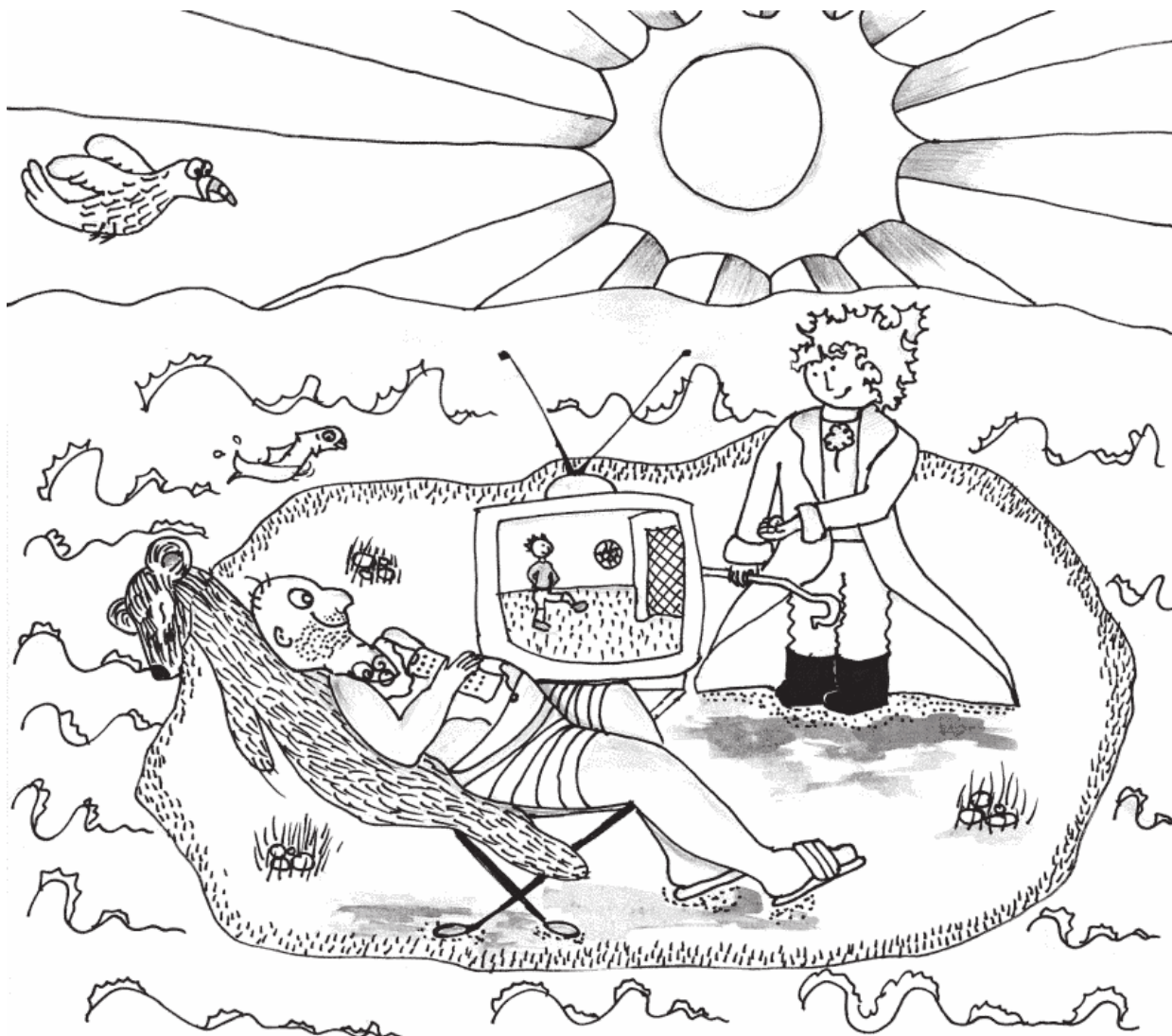
— Съжалявам за безпокойството — извинило се момчето, надникнало в екрана на телевизора и пак попитало: — Вие само бягащи мъже с топка ли гледате за забавление?

Едва сега заселеният на острова се озърнал и попитал непознатия:

— Ти откъде идваш? Не знаеш ли колко програми има един телевизор — всеки избира онова, което иска.

Той спрял за момент програмата с футбола и включил за десетина секунди на сцена с рок музиканти; после на филм за животни; филм за взривяване на автомобили; филм за дете, което търси убитите си родители; филм за тържествена сватба на двама влюбени; филм с много убийства...

— Спрете, моля ви! Не се ли уморявате от това, което гледате? — възкликнал Малкия принц.

— Съвсем не. Екранът с тези събития и новини допълва живота ми в големия град; помага ми да знам всичко, без да напускам къщата си. Затова реших, че с него мога да живея, без ничие друго присъствие — отвърнал честно мъжът.

— Но вие сам ли живеете в някой от големите градове?

— В града имам дом, жена, три деца... Даже съм собственик на завод за производство на тухли, от които се правят къщите... Но всичко, което имам, ми доставя много грижи; грижите ме уморяват... — той отново включил програмата с футбола точно в момент, когато единият от играчите вкарал гол. Мъжът скочил на крака, започнал да крещи от радост, та още повече озадачил Малкия принц:

— Нещо много важно ли се случи за вас в този момент?

— Не видя ли — победихме!

— Как човек може да е победител в състезание, в което сам не участва? — поискало да узнае любопитното момче.

— Щом не го разбираш, не мога да ти го обясня. То е както във всички борби: не познаваш някого, но залагаш на него, защото ти е симпатичен, а когато той победи, можеш да имаш печалба!... Ти не ми отговори откъде идваш. Въпросите ти ми подсказват, че си отдалече.

— Как изглеждат тухлите, които произвеждате, за да се изградят къщи за хората? — настоявал да узнае Малкия принц.

— Нищо особено. Произвел съм милиони тухли за къщи и офиси, та вече ми е скучно да живея в къща и да работя в офис... Затова сега си лежа на мечешка кожа в компанията на моя верен приятел телевизора. От него научавам всичко, което се е случило по света в мое отсъствие.

— Аз мисля, че щом тухлите, които произвеждате, ви доставят грижи и скука, то и къщите, направени с тях, ще бъдат скучни за хората. Чувствата винаги се предават. Например аз много харесвам тази тояжка, защото ми я подари възрастна жена при изгрев слънце в планината. Освен това се осмелявам да мисля, че на теб и с телевизора ще ти стане скучно, защото той е илюзия. Понякога те вдига на крака от фалшива радост, понякога може да те накара да страдаш заради убийствата, които видяхме преди малко...

— Не съм толкова сантиментален, аз съм делови човек, утре ще дойде корабът да ме вземе... Искаш ли да ти подаря телевизора? Той няма повече да ми трябва — къщи имаме във всяка стая.

— Благодаря, но не бих могъл да го пренеса на моята планета. Там той няма да ми носи радост, защото футболът, взривовете, убийствата не ме интересуват. Ако поискам да се срещна със скъпи на сърцето ми хора от тази земя, ще отида при тях, понеже са ми приятели...

Двамата погледнали към небосвода, ала там не се виждал нито астероид Б-612, нито дори онези 100 милиарда слънца, невидими за човешкото око.

— С теб не ми беше скучно — признал си важният господин. — В себе си нямам визитка, но ако искаш, можеш да ми гостуваш в града, само се обади по телефона!

— И на мен ми беше забавно в твоята компания. Искам да ти подаря това камъче: ако сега го погледнеш, няма да видиш нищо. Но ако си много ядосан или отегчен, щом се вгледаш в него, пред теб ще се открие чудната красота, мечешката кожа, спокойствието на този остров и нашата неслучайна среща... Сбогом! — казал принцът.

Той отишъл в другия край на брега, за да може да се издигне над него невидимо и да посети следващия остров.

Тук, на два трона, направени от стволовете на огромни дървета баобаби, седели двама доста изнемощели мъже с корони. Те хем съзнавали, че са сами и никой не ги гледа, хем скръстили важно ръце пред гърдите, се протягали и прозявали.

— Добър ден! — поздравил ги Малкия принц. — Кой от вас е дошъл тук по свое желание и кой е другият, слугата на господаря? — попитал ги, защото видял, че мъжете нямат видима прилика по ръст и лице, а короните им са еднакви.

— Нима не виждаш, малко човече, че двамата сме с еднаква власт и никой на никого не е предан слуга? — отвърнал засегнат по-възрастният.

— Тогава сигурно не се разбирате лесно: ако на един остров живеят двама господари, бързо ще настъпят неразбории — преценил неканеният гост.

— Виж го ти! Никога не е живял при нас, не ни познава, пък иска да знае повече от двама мъже, царували над два народа.

— О, простете за думите ми! — извинил се гостът. — Тогава ще позволите ли да ви попитам защо сте тук, а не при хората, които сте управлявали?

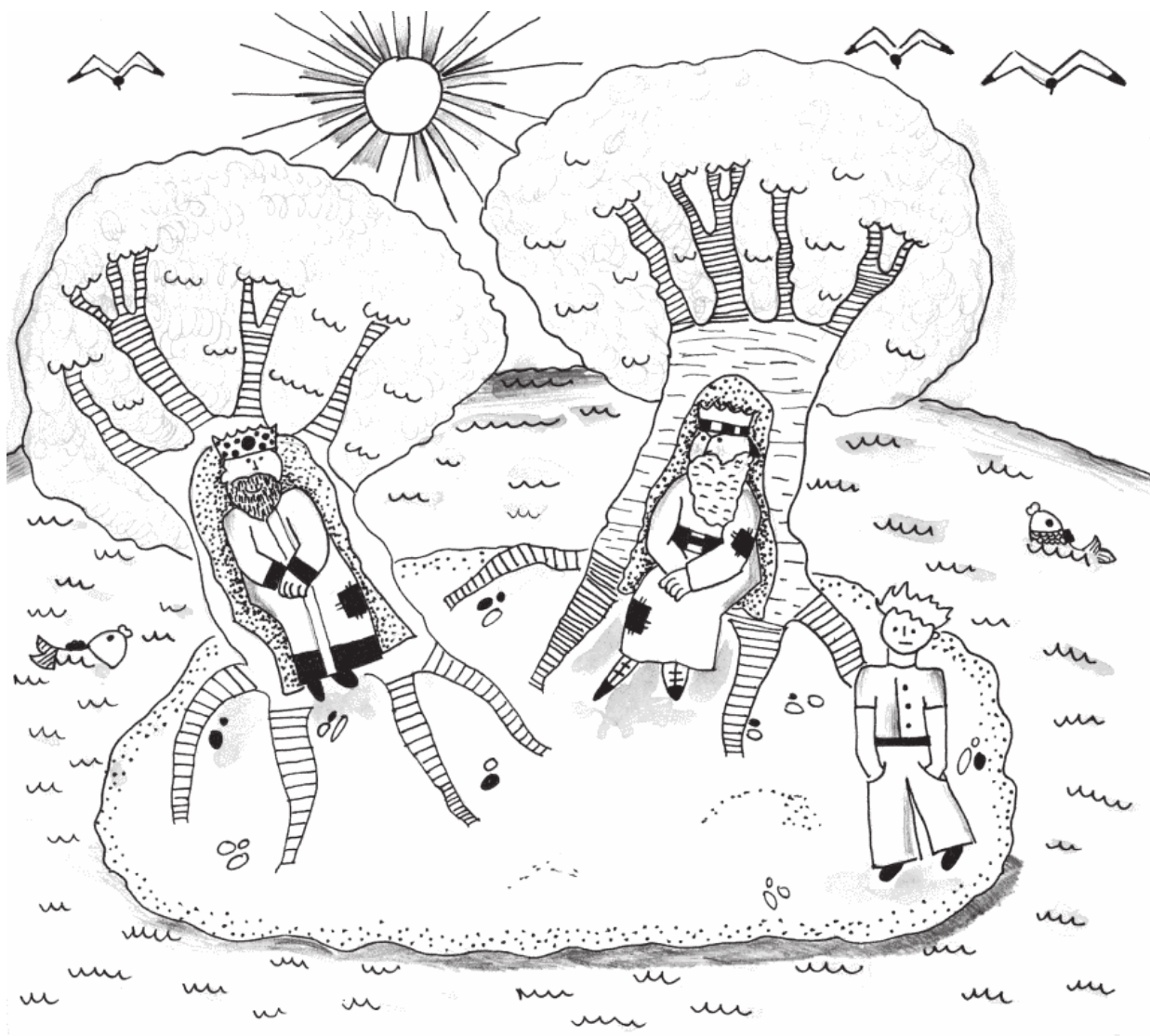
Двамата се спогледали, бавно се надигнали от троновете си и станали. След минута по-възрастният попитал строго:

— Ти чувал ли си за царуването на господар Железен закон?

— Никога. Дори не зная какво е извършвал този господар.

— Аз бях цар на своенравен народ. Всички поданици трябваше да ме почитат, да изпълняват заповедите ми; да работят много, да се веселят умерено и да не роптаят против законите!

— Това лошо ли е? — попитал Малкия принц.

— Не знам. В продължение на тридесет години в границите на царството ми имаше мир и спокойствие. Не позволявах кражби, убийства, разгулен живот. Ако някой от приближените ми говореше против мен или ме заплашваше, аз го прогонвах с цялото му семейство! Затова ме наричаха цар Железен закон и всички се подчиняваха на короната, дори да не я виждаха на главата ми.

— Бил сте строг съдия? — попита тихо момчето.

— Точно така. До деня, в който трима от приближените ми дойдоха до трона, вързаха ме с въжета и ме доведоха на този остров, за да разбере, че подчинените ми не обичат строги закони! Щом попитах защо правят това, насилниците ми отвърнаха, че съм ограбил държавата

и съм стар за царуване — призна мъжът, от чиято сила и власт беше останала само короната.

Малкия принц се обърна към другия непознат с бледо, сбръчкано лице.

— Вие също ли бяхте строг господар, когато са ви довели тук, вързан с въжета?

— Тъкмо напротив. Аз управлявах друго земно царство и бях човекът, който позволяваше всякакви волности. Чрез мен народът започна да върши безобразия, каквото поиска. Дадох свобода на закони, с които трудно можеха да се спрат кражбите, блудството, интригите... Млади и стари започнаха да събират безнаказано плодовете от чужди лозя и така застанаха един против друг. Захванаха се побои, разпри, омраза... Аз също бях обвинен, че съсипвам държавата и се надсмиваха, че съм слаб, безумен цар, който не пази царството на народа си...

— Тогава къде са царете на другите народи? — попита Малкия принц и огледа острова за още хора с корони, защото по тази земя има много царства и досега едва ли се е намерил господар сред хората, който да знае как се управлява народ; и как е възможно да бъдат доволни всички поданици на господарството.

— Някои царе, доведени тук, починаха бързо от мъка; други очакваме да дойдат... Ние сме на острова от десетина години и си говорим, че няма нещо по-тежко от корона върху главата на някой човек. Но това не го знаят хората, които никога не са имали царска корона и не са седели на трон... — отвърна по-възрастният цар на някогашното строго царство. И отново се качи върху ствола на баобаба, за да размишлява защо е тук.

След два дни Малкия принц пристигнал на мрачен остров и в първите минути помислил, че се е заблудил. Наоколо се виждали само тъмни скали, които в ниската част дори били черни. На най-високия връх, издигнат колкото триетажна сграда, бил стъпил гарван и наблюдавал.

— Здравей, само ти ли обитаваш този остров? — попитало момчето. Гарванът заграчил така силно, че гостът подскочил: — Извинявай, нищо лошо не съм ти казал или направил, а ти крещиш. Навярно не можеш да разговаряш по друг начин?

Малкия принц се огледал и видял, че на острова няма цветя и треви, а само бодливи кактуси. Докато търсел други интересни неща, забелязал от входа на неголяма пещера да излиза слаб възрастен, приведен човек със сърдити очи:

— До днес никой не ме е обезпокоявал, защото никого не съм канил да ми гостува. Ти как попадна тук? — попитал той пръв.

— Реших да мина да видя кой живее на острова, защо се е усамотил, каква е причината за това; има ли си нужда от близък човек? — отвърнало честно момчето.

— Аз живея в пещерата от петдесет години; гарванът ми е най-предан приятел, който винаги ме предупреждава при опасност.

— Но защо се плашите? Аз не искам да ви направя нищо лошо. Даже бих ви помогнал, ако имате нужда от мен...

— Не, не... Задачата ми е много тежка и нямам право да приемам случайни. Знаем, че на други острови също работят по тази задача, но ние, които сме предано отдадени, не се срещаме помежду си — такова е условието.

— И каква все пак е вашата задача? — не се стърпял Малкия принц.

— Тя е тайна за хората, затова всички работим в дълбоки пещери под земята. Но тъй като ти си първият случаен гост, който идва от петдесет години насам и не ми приличаш на заядлив човек, ще ти открия тайната: нашата задача е да унищожим цялото земно кълбо за един ден; дори само за един час, за един миг!

— О, какъв ужас! — стъписал се само от думите принцът. Едва си поел дъх от гледката, която си представил, че ще се случи със Земята, ако слабият мъж изпълни задачата си: — Разбирам защо се страхувате от другите хора: вие мислите зло по всяко време и собствените ви планове се обръщат в страх... Но не ви ли се струва, че така ще загинат децата и хората, планините и океаните, птиците с техните малки, горите, плодните дървета, градините...

— За мен всичко това е без значение. Аз живея тук, за да изпълня задачата, която владее мислите и чувствата ми денонощно!

— Това поръчка от други хора ли е, или ваша собствена цел?

— Мога само да ти открия, че досега са правени няколко опита за пълно унищожение, ала никой не е успял да взриви цялата планета. Поточно никой не е посмял да го извърши, защото така ще загинат и той, и богатството му, и децата му... Затова живея на острова от младини: нямам любима жена и деца; нямам дом и стая за гости. Имам само лабораторията в пещерата, където съм денонощно от петдесет години.

— Може би за това време вие сте забравил много ценни неща за хората: например да се смеете, да слушате музика, да си посадите градина с цветя, да отидете на гости при приятел, за да пиете заедно чай... — Малкия принц се вдъхновил от желание да отвори сърцето на непознатия мъж към добри задачи, затова предложил: — Вие сте забравил, че тази планета е огромна. Не бихте могъл да я унищожите, тъй като не сте нейният Създател. Само Онзи, който я е сътворил, би могъл да я унищожи в желано от Него време, но Той няма такава задача, защото обича всичко, родено на нея с любов... Искате ли да повикам първия кораб, плаващ край острова, и да отплаваме заедно? Ще ви покажа земи с много цветя и сладкопойни птици...

— Не, аз съм изпълнителен човек. За петдесет години успях да унищожа всички цветя, всички птици и насекоми на острова; дори направих скалата тъмна и черна... Ще си живеем с гарвана, необезпокоявани от добри деца като теб! — отвърнал строго мъжът и тръгнал към пещерата си.

Момчето се просълзило:

— Все пак — кажете ми едно свое желание, което бих могъл да изпълня!

— Искам да кажеш на хората, че аз съществувам! Не само невидимо или тайно край тях, а в тях самите! Името ми е Път към смъртта, от която никой не би могъл да се скрие!

— На тази земя краят на видимия свят наистина е закон. Но аз познавам живот, по-хубав и силен; неотразимо светъл, нетленен и вечен... Него не можеш да разрушиш! — извикал Малкия принц и се издигнал над острова, преди да залезе слънцето.

Смутено, малко обезкуражено и възбудено от странната среща с възрастния господин, момчето от астероид Б-612 продължило към другите острови със страх — на какъв чудак би могло да попадне? Изведнъж от височината съзрял остров, изпълнен от вкаменени хора. Щом се спуснало по-ниско, разбрало, че това не са вкаменени хора, а камъни, направени от човешки ръце, досущ като хората... Но нали камъкът няма душа и свой живот? Тези каменни статуи не можели да се движат и да говорят, да имат свои желания, макар всички да изглеждали пленително...

„Странно!“ — изненадал се Малкия принц и се приземил, за да узнае истината. Веднага щом спрял под сянката на дърво, той видял момче и момиче, които сами извайвали великолепни скулптури от камъните на острова. Момчето казало:

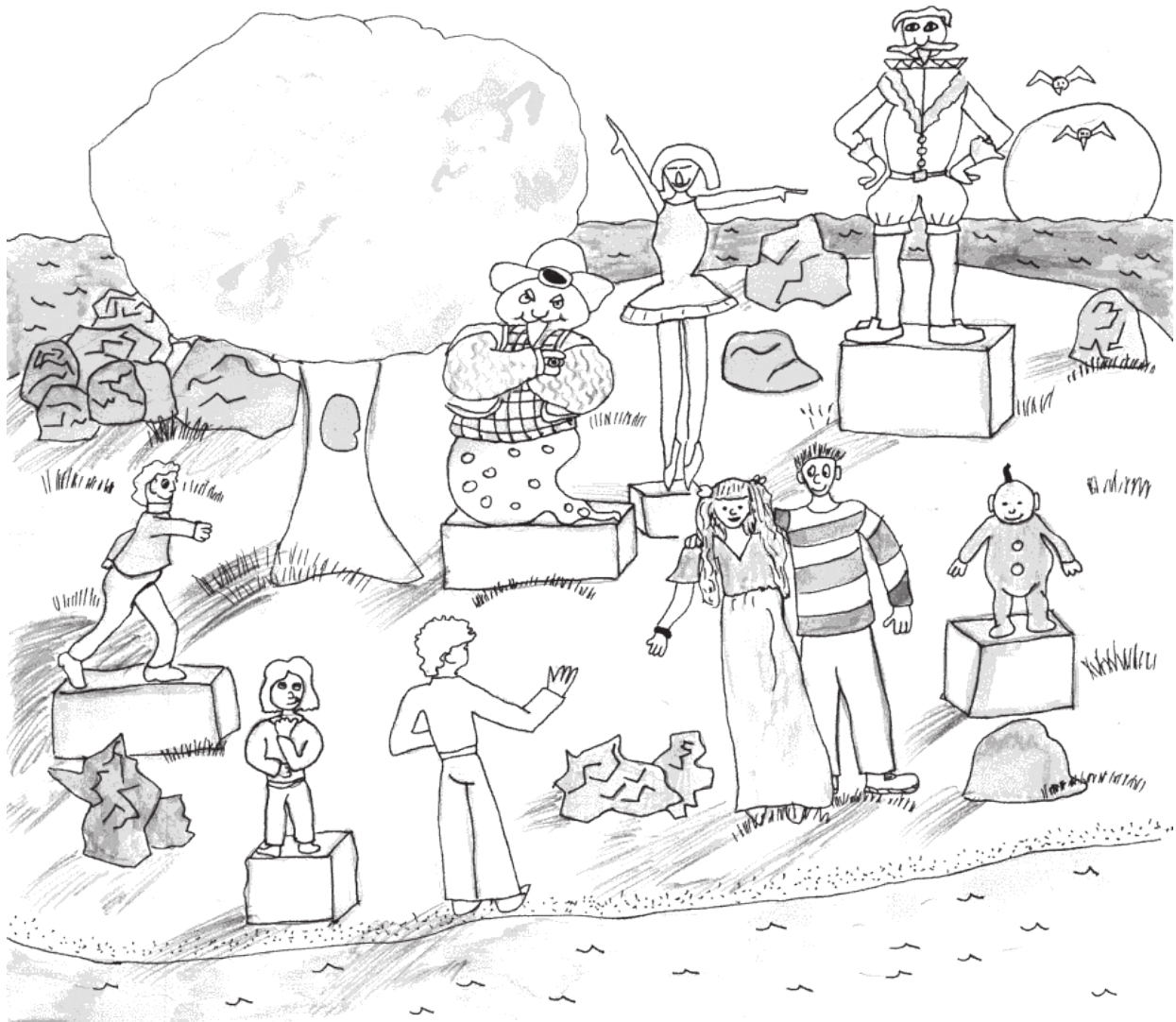
— Ех, ако можехме да им вдъхнем душа и да ги направим живи, бихме могли да останем сред тях и да изградим град от нови хора.

Момичето, с дълга рокля и дълги коси като на принцесата Прекрасна от планетата МКС, отвърнало:

— Ако Живият Бог би позволил на човека да вдъхва живот на камъните, навярно нещо ще се промени, защото помислите и желанията на хората често са насочени към зло... Ние искаме нашите статуи да бъдат изящни като благородните хора. Но дори най-великолепното изваяние в света не би могло да се сравни с душата и достойнствата на един най-обикновен жив човек.

Малкия принц се зарадвал на неочакваната среща, поздравил двамата млади и както вече бил свикнал, започнал с въпрос:

— Вие защо дойдохте на този остров?

Първо отговорила девойката, която работела над своята прекрасна статуя — майка с дете.

— Ние дойдохме, защото много се обичаме и пожелахме да живеем винаги заедно. Светът на големите градове не ни допаднаше много, затова решихме да изберем точно този остров с камъни, които постепенно да превърнем в скулптури и така да създадем остров на изкуството, където и след векове ще спират кораби — тя замълчала, седнала до прекрасната си скулптура и запяла. Когато свършила песента, младият мъж отишъл при любимата си, прегърнал я и добавил:

— Понеже това, което каза Любимата на моето сърце, е истина, осъзната от двамата, ние много скоро ще имаме свое дете, родено от любовта ни.

— Колко радост има за хората под небето! — издигнал нагоре ръце звездният принц и за първи път си пожелал: — При вас всичко е толкова хубаво, че бих искал да остана задълго на влюбената планета!

— Защо не? Ще живеем заедно още един месец, докато корабът дойде до острова, за да ни оставят храна и да ни попитат дали искаме да се върнем в големия град... Ако искаш, можеш да ни помагаш в работата; ако пък ти е добре с нас, можеш да ни последваш към нашия дом в града. Но нашите статуи ще останат тук, за да изпълват каменния бряг с живот.

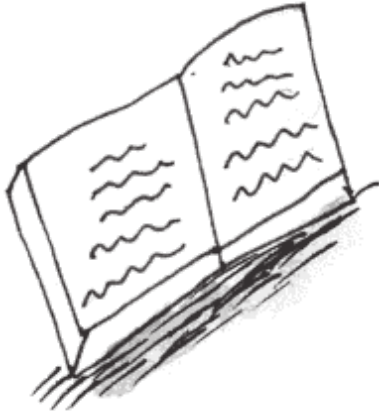
Двамата художници дори не попитали Малкия принц кой е, откъде идва, как се казва, от какво печели... Те се зарадвали, че ще имат приятел, докато обитават острова, наречен от тях Добра надежда.

На другата сутрин гостът видял в скута на хубавата Любима дете — първото живо момченце, родено в прекрасния град от каменни статуи наоколо. Сега младата майка много приличала на жената с дете, която влюбените предишния ден извайвали с чук и длето. Бащата приел сина си в ръце и на тримата изведнъж се сторило, че това е най-великото чудо на острова този ден под светещото Слънце. Малкия принц положил в ръката на Любима светещо камъче, подобно на камъчетата, които подарявал на добри хора при срещите си с тях, и казал:

— Знам, че това дете ще има силата да върши чудеса, полезни за хората, защото то има Божието благоволение. Ти ще бъдеш честита като негова майка, а когато погледнеш след време в камъчето, ще видиш някои от добрините, които твоят син ще извърши. Светло семе, посято в светла земя, дарява светли плодове!... Благодаря ви, че поискахте да остана при вас дълго, дори завинаги. Но достатъчна ми беше радостта да видя живия младенец на Добра надежда. Той ще ме изпълва с нежни чувства дори да не съм при вас. Сега трябва да посетя други острови, на които знам, че живеят хора.

Тръгнал към най-високата каменна статуя, от която било невъзможно двамата влюбени да го видят, когато отлети към острова, разположен на разстояние два дни плаване с гребна лодка.

Тук видял мъж с дълга брада и дълги коси. Той току-що бил излязъл от колибата, в която живеел, и съзрял Малкия принц. Преди обитателят да попита непознатия кой е, как е попаднал при него, принцът го изпреварил:

— Кажи ми, моля те, ти с коя книга и с кой приятел живееш?

Възрастният се изненадал от въпросите, затова решил да отговори, като се представи пръв:

— Тук дойдох преди много години само с Библията. Приятеля, с когото живея, не можеш да видиш. Той се грижи за мен, като ми дава храна, топлина, радост, сила, за да изпълня мисията на отшелничеството.

— Нима живееш дълго, без да се срещаш с хората и без желание да се върнеш при тях? — Малкия принц задал нов въпрос.

— Мисля, че бих се върнал при тях, ако мога да им дам отговор за истините, които все още никой не знае.

— Каква тайна, незнайна за хората, искаш да разбереш?

— Вече много години моля Бога да ми открие: какъв е смисълът на нашия живот, щом човекът винаги се ражда, живее, умира... Вярвам, че душата ни продължава да живее и след нас, ала какъв е смисълът от нашите отброени дни?

— Много други преди теб са се усамотявали, за да намерят истинския отговор на този въпрос, но досега никой не го е открил, защото той е скрит там, където човекът не вижда — помогнал му Малкия принц, а мъжът се изненадал:

— Ти кой си, щом вярваш в истината на невидимата тайна?

— Аз съм онзи, който също я търси. Ала тя винаги е по-голяма и много по-различна от нас. Сигурен съм, че ти си задаваш много други въпроси, на които не можеш да дадеш отговор: защо човек върши зло дори когато е искал да прави само добро; защо много от хората се раждат болни и страданието ги съпътства пожизнено. Защо е по-лесно да се разруши дом, да бъде убит живот, отколкото да се съгради дом, да се създаде и отгледа живот?...

— И ти ли се интересуваш от всичко това? — попитал отшелникът.

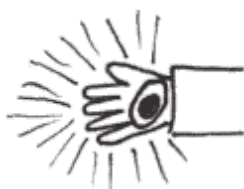
— И аз. И още хиляди като теб се оттеглят на остров, за да намерят отговора — толкова многолик, че след него винаги идват нови и нови въпроси, на които никой не може да даде единствен отговор. —

Малкия принц видял разтворената Библия пред колибата на мъжа с дълга брада, подал му едно от своите камъчета и му доверил: — Ако успееш да стигнеш до тайната, с която Христос извършваше чудеса, ти не би узнал защо Всемогъщият животворящ дух не извършва чудеса към всички хора. Затова, струва ми се, е по-добре да се върнеш при тях, като им помагаш според своите човешки сили. И предложил: — Знам, че след няколко дни оттук ще мине кораб. Щом го съзреш в далечината, можеш да му помагаш и капитанът ще спре с желание да ти помогне, а на кораба ще срещнеш други търсещи хора...

Лицето на отшелника се просветлило. Малкия принц го помолил да доближи камъчето до окото си. Щом възрастният човек вдигнал светещото каменно око, видял пъстър, изумителен свят с красоти, хора, събития. Той с изненада открил, че в него били събрани част от мислите му, подобно пъстроцветна дъга, изпълваща стъклена сфера. Гостът на острова докоснал протритата дреха и му казал:

— Ако някога изпитваш мъка за нечие човешко страдание, което не можеш да промениш, стисни в дланта си това камъче. То ще отнеме гнетящите чувства от душата ти, като те накара да се досетиш, че не можеш да отклониш дори предназначитаната пътека на своя живот. Хора като теб са търсили същата тайна, а са стигнали до вечния въпрос — защо е така?

Малкия принц едва сега почувствал носталгия към своята планета, затова взел решение в скоро време да отлети към нея.

Този ден бил слънчев, океанът — спокоен и вълните му бавно стигали до бреговете на сушата. Звездният принц видял в далечината голям остров с толкова висока къща, че се изненадал — кой би направил такъв дом върху земя, на която не живее постоянно?

Щом стигнал до острова, още повече се учудил от блясъка и хубостта на къщата, разположена сред цветна градина. Недалече от нея се виждали малки къщички, ала хора все още не срещал. По някое време в далечината се задал мъж, облечен в светли дрехи, оседлал черен кон. Като наближил, Малкия принц разбрал, че мъжът не е нито толкова млад, нито толкова достолепен, че да седи така важно върху гърба на коня.

— Добър ден — поздравил той първия срещнат тук. — Искам да ви попитам защо вашата къща е толкова голяма, ако не живеете винаги в нея?

— Защото аз съм от най-богатите хора на Земята и доказвам това с къщите, в които живея! — отвърнал и дръпнал юздите на коня да спре.

— На кого показвате богатството си? — попитал гостът.

— Как на кого? Аз съм богат и затова всички ме почитат! Не бих казал, че ме обичат, но се отнасят с внимание към мен. Няколко пъти в годината тук събирам други богати хора, които се възхищават на моя дом с басейни и градини. Колкото е по-богат човек, толкова е по-ценен!

— Вие ли мислите така за себе си, или други хора като вас са ви го казали?

— Това е правило: богатият човек е ценен! Всички трябва да го почитат. Когато стана още по-богат, още повече ще ми се покланят!

— Това какво значение има за вас?

— Що за въпрос? Когато бъда най-богатият човек на света, всички ще знаят името ми и ще го произнасят с огромно уважение!

— А с какъв свой труд ще заслужите тази почит? — Малкия принц се стъписал от самочувствието на конника.

— Аз съм търговец на кораби. Ето защо къщите ми се намират най-често на острови, където имам пристанища за личната ми яхта, а и летище за самолета...

— На другите острови хората живеят за месец-два в колиби; спят на кожа и се чувстват щастливи. Вие щастлив ли сте?

— Не много. Изпълвам се с радост само когато моите гости ме хвалят за състоянието ми.

Мъжът оставал все още върху коня си.

— Интересно е как се справяте с толкова труд по вашата собственост? Аз едва смогвам с грижите по вулканите и единствената ми роза — признал Малкия принц.

— Нима мислиш, че аз почиствам къщите и окопавам градините? Ти сигурно не си от този свят...

— Не съм. Моят свят е много по-малък и по-различен. Не живея на остров. Идвам от звезда, по-малка от вашата къща...

— Много държа да знаеш, че този остров не е случайна земя сред океана, а моя лична собственост, купена с мои пари! Нещо повече — аз съм собственик и на други острови! — повторил мъжът, защото това навярно била неговата най-важна цел.

— Не разбрах как се справяте с толкова много собственост? — отново попитал Малкия принц.

— Погледни към къщичките до самия бряг — в тях живеят трийсет мъже и жени, които се грижат за реда и красотата на моя остров.

— Така те наистина са ви полезни. А вие с какво сте полезен в техния живот?

— Не се ли досещаш? Аз им осигурявам самия живот. Ако не се грижат за мен и моята собственост, ще умрат от глад на някой забележим остров...

— Не съм сигурен, че е така. Но ако са ви приятели, защо не живеят във вашата прекрасна къща?

— Нима допускаш, че ще позволя тези хора да спят и да се веселят в дома ми като равни с мен? — той скочил от седлото и потупал гърба на коня. — Това е моят единствен приятел, с който отивам на лов. Той е най-красивият, най-умният кон, когото не бих заменил за трийсет слуги по брега!

— Не съм предполагал, че богатите хора са така странни. Неотдавна срещнах жена, която живееше на остров с преданото си куче, но тя обичаше децата и внуците си, искаше да се върне при тях... Вие обичате ли някого? — позволил си Малкия принц и този въпрос.

— Почти нямам време за чувства. За трийсет години разбрах, че всички ме обичат само защото съм много богат — нищо повече.

— Значи сте самотен? — въздъхнал гостът, като разбрал, че богатият човек винаги подозира близките си — те го обичат заради парите му.

— От всичко, което има душа и разум, най-много обичам коня — той е предан, без да съзнава богатството ми. Винаги е развихрен, влюбен, с изправена глава тича след ветровете, сякаш пред себе си вижда пасбища и коне извън нашия остров.

— А след време, когато вас няма да ви има на островите и няма да сте сред най-богатите хора в света, кой ще бъде стопанин на къщите ви? — задал Малкия принц въпроса си спокойно, без да очаква бурния гняв на рицаря:

— Досега никой не се е осмелявал да предположи моята смърт и да я свързва с наследството ми — ти как си го позволяваш?

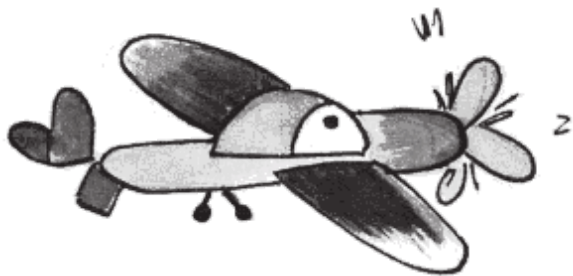
— Попитах, защото вярвам, че и вие си мислите за това; невъзможно е да не ви минава през ума — кой ще живее във вашите къщи на островите след време, когато няма да ви има. Знаем, че на човек са му достатъчни едно легло и една маса.

Малкия принц отишъл до влюбения кон. Той навел главата си пред момчето, докоснал с ноздри дрехата му и изцвил така, сякаш давал знак, че започва галоп. Мъжът се вдигнал отново на седлото, задържал коня с юздите и казал:

— Макар че си облечен в обикновени дрехи, приличаш ми на принц от детска приказка или от далечни гори... Ако желаш, бъди тази вечер мой гост и мой приятел; ще спиш в стаята, откъдето пръв ще видиш изгрева над пристанището и океана.

— Благодаря за поканата. Но ако ми позволиш, бих останал при хората в къщичките до брега — оттам също ще видя изгрева, на който се радват всички хора. Нали знаеш — всеки нов ден за човека е начало на вечност... Сбогом! — вдигнал ръката си след конника.

На следващия остров живеел човек без книга и без приятел. Той бил на възраст около шейсетте, с очила, с важен вид и така вгълбен в малка светеща кутия пред себе си, че почти не забелязал Малкия принц:

— Добър ден. Какво е това, което гледате? — попитало момчето.

— Ти откъде идваш, щом не си виждал най-великото откритие през последните шейсет години?

— Идвам от близките острови. Там срещнах човек със светеща кутия, но тя беше по-различна от вашата. За какво ви служи?

— Компютърът служи на хората, за да живеят по-лесно и да общуват помежду си, без дори да се срещат.

— По-добре ли е да общуват, без да се срещат? — огледало се момчето наоколо.

— Хората, с които общувам, са на хиляди километри отгук, но това не ми пречи. В момента с тази машинка работя по алгоритъм за решаването на сложна задача.

Малкия принц помислил, че задачата на господина е някоя злина като онази на мъжа в черната пещера. Хората винаги се стремят да скрият лошите чувства и дела, замислени от тях, затова попитал:

— Да не би да мислите, че с тази машинка можете да унищожите Земята?

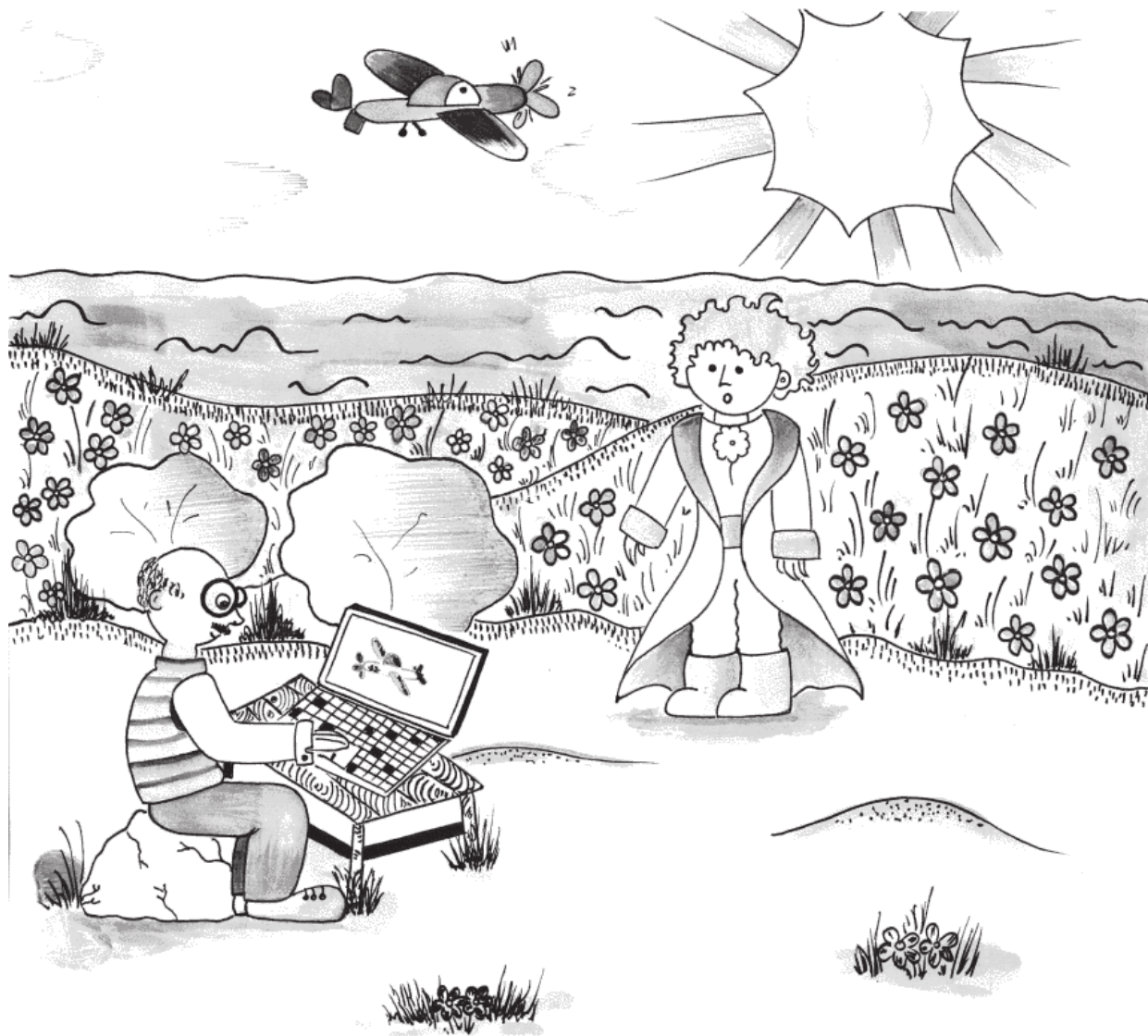
— Тъкмо напротив. От няколко години работя върху алгоритъм, който би могъл да проникне в сведенията на тайните служби, които издават команди за полети на бойни самолети и ракети — отвърнал мъжът, без да се страхува, че е издал тайната, тъй като все още не бил намерил решението на задачата си.

— Нищо не разбрах от крайната цел на задачата ви — признал Малкия принц: — Ще ми кажете ли какво значи алгоритъм?

— Алгоритъмът е последователност от правила за изчисления, прилагането на които води до изпълнението на реална задача — обяснил домакинът с очилата, без да се отделя от работата си.

— Отново нищичко не разбирам. Значи вие живеете, за да постигнете някаква цел, в момента неосъществима?

— Точно така. Този алгоритъм е целта на живота ми. Когато постигна решението на задачата си, ще бъда щастлив и ще се върна спокойно при хората.

— А защо искате да проникнете точно в сведенията за полетите на самолетите и ракетите? Преди години познавах летец, който най-много от всичко обичаше да лети. При авария на самолета му се срещнахме в сахарската пустиня и станахме приятели... Не е толкова лошо някой да бъде летец...

— Ти не ме слушаше внимателно, затова и не ме разбра. Моята задача е да създам система, която изключва възможността един самолет да излети към целта за нападение и унищожение. Става дума за малко

устройство, прикрепено към тялото на боен самолет или ракета. Това устройство би трябвало да обезсили командата за изпълнение на бойна задача...

— Колко сложно и странно! Сега разбирам добре с ума си, а със сърцето усещам, че вие сте добър човек, който иска да спре войните със самолети или ракети, за да не бъдат унищожавани хора, деца, градове, плодни градини... Така ли?

— Точно така. Това би трябвало да е приложението на разработения алгоритъм. Разбира се, ползвам съвети на мои приятели в същата област, но задачата назрява в мен от най-ранна възраст.

— Навярно имате спомен от тревожно лично преживяване? — продължавало с въпроси момчето.

— Да. Преди години, когато по задължение бях войник, ми възлагаха дежурства в командната зала за бойни полети. Преди всичко аз не съм искал да бъда войник, още по-малко да направлявам бойни полети на самолети. Тъй като не можеше да не изпълнявам командите, реших да направя машинка, която... Хей, ти нали няма да ме предадеш на онези, от които се крия? — едва сега мъжът се обърна към непознатия гост и с удивление открил детския му вид.

— Как бих могъл да ви предам на хората от командната зала за бойни полети? Вие все още не сте намерили решението на тази задача. Хората все още не са произвели чудната машинка на надеждата... Мъжете от армията все още не са решили, че искат да спрат производството на самолети, носещи оръжие и заряди на бойни ракети... Но със сигурност знам, че вече не всички момчета са длъжни да бъдат войници! Нали разбираш колко е важно, че ти си поискал да спреш изпълнението на такива задачи?

— Да, момче мое. Но в същото време съзнавам, че тази цел е илюзия, която хората няма да изпълнят...

— Нищо. Ето, аз съм първият ваш приятел, който иска да успеете. Вярно е, че не бихте се справил сам с такава задача, но постепенно вашият труд ще бъде възнаграден... Например аз утре трябва да се върна на моята планета, но дори да съм там, ще си мисля за влюбените от Добра надежда; за госпожата с кучето; за възрастната жена с трите овце в планината... Най-често ще си мисля за алгоритъма във вашия компютър. Любопитството да узная дали сте постигнал целта си ще ме накара след години отново да се завърна на тази земя при хората.

Мъжът пред компютъра станал от мястото си, понеже светещата кутия пред него угаснала:

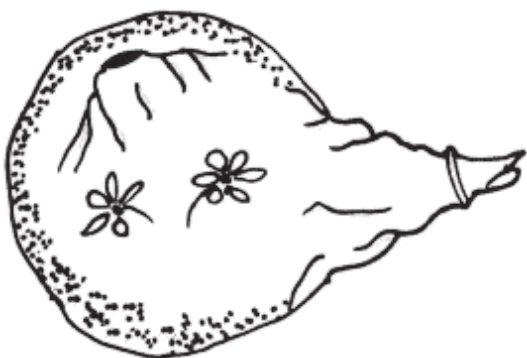
— Батериите на моя лаптоп се изтощиха; трябва да чакам до утре, когато лъчите на слънцето отново ще ги заредят.

— Съжалявам, ако съм попречил. Но непременно след години отново ще дойда, за да видя други странни неща на тази планета.

— Не искаш ли да останеш при мен като помощник? — попитал ученият.

— Искам да ви помогна, но си имам задача на моята планета, откъдето на първо време ще ви изпращам известия. Ти също би могъл тайно да ми гостуваш, като си мислиш за мен. Ще получавам твоите послания и ще си казвам: „Човекът е намерил решение на сложния алгоритъм!“ Аз също ще ти отговарям с мислите си... Хората тук дори не подозират колко голяма сила имат мислите им, които излизат от ума и сърцето, за да отлетят в небето. Там една невидима ръка ги записва. Красивите мисли се превръщат в цветя. Лошите мисли се превръщат в мътна вода, която никой не трябва да пие, понеже е заразна... Ти напои душата ми с чиста вода, затова съм ти благодарен... Сбогом! — усмихнал се Малкия принц и се издигнал нагоре като невидима истина.

За втори път видях момчето от астероид Б-612 на малък необитаем остров, където нашата яхта спря за кратко. Сега той обитаваше стара, полуразрушена къща, градена вероятно от корабкрушенци преди повече от столетие. Каза, че на този остров и в тази къща се чувства много добре, защото открил, че след полунощ неговата малка планета

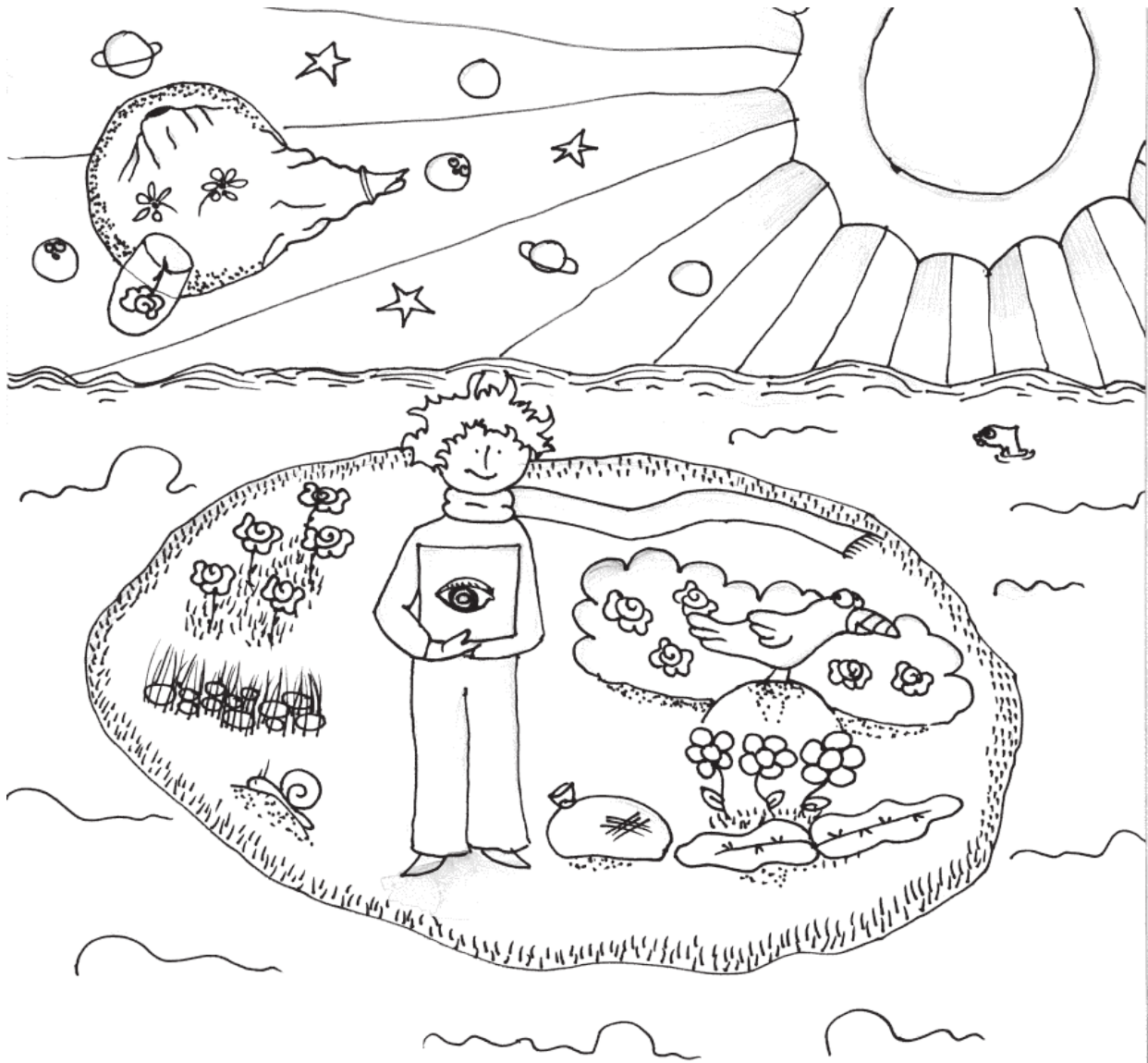
преминава точно над това място и отгук вижда всичко на нея! Попитах го може ли да остана до времето, когато и аз ще мога да надзърна към астероид Б-612, но Малкия принц, понеже не обича да отговаря на въпроси, започна да ми разказва за обитателите на другите острови, които работят над свои важни задачи, затова не приемат пътници от случайни яhti и кораби.

Не можех да не ви разкажа за порасналото добро момче с детска усмивка и доверчивост... Аз също го помолих да остане при хората на Земята, но не ми отговори със сигурност. То бръкна в торбата си, извади лист и молив и нарисова нещо. Когато ми го подаде, каза:

— Това е окото, което вижда всичко, навсякъде. Ако ти стане мъчно, че нямаш приятел, знай, че окото ми винаги е край теб и те вижда.

Попитах го какво означават знаците край окото, а то отвърна:

— Това е целта на твоя алгоритъм — да обичаш страдащите край теб, за да им помагаш в трудни за тях моменти.

Запазих рисунката със сложния алгоритъм, който ми изглеждаше неизпълним. Но с течение на времето разбрах, че това наистина е моята задача. Като човек аз исках да получа едно от онези светещи камъчета, които принцът раздавал на децата по африканския бряг — обещание за радост, весели пътешествия, благополучие... А бях получила задача да страдам със страдащите край себе си, да ги обичам и да ги насърчавам.

Благодарих на Малкия принц за откровението му; запазих рисунката на всевиждащото око, която поисках да подаря и на вас, възрастни хора или малки деца. Не забравяйте, че доброто око невидимо свети край вас, когато сте изгубили пътя си или плачете в болка! Заедно с това ви моля да повярвате, че Малкия принц на вашата

надежда би могъл от невидим да се превърне във видим човек, за да ви съобщи целта на вашата мисия, заради която сте дошли на Земята.

Търсете го винаги около себе си! Търсете го в планинските хижи, в големите градове; при възрастните хора и при малките деца... Търсете го на някой самотен остров или пред силните, неукротими вълни на океана. Момчето от астероид Б-612 наистина може да ви открие най-важната истина за вашия живот. И тогава, моля ви, не забравяйте да ми напишете, че той се е върнал. Че отново иска да пие вода от кладенеца в пустинята... И да бъде обичан от хората!

Юли-август 2008 г., София

Издадена през април 2009 от „Изток-Запад“.
Редактор: Добринка Габровска
Рисунка на корицата: Десислава Коева
Илюстрации в текста: Иво Габровски (9 г.), Паула Кирчева (10 г.),
Десислава Коева (14 г.), Йоанна Иванова (14 г.), Ина Гьошева (16 г.) —
Детска школа по рисуване „Спектър“, София
Технически редактор: Любица Златарева

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.